

IMMACULATA

1/2011

Č. 113

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné

- Únor** – Maria, Matko důvěry, dej, aby všichni lidé svěřili svůj život do Boží prozřetelnosti.
- Březen** – Maria, Služebnice Páně, dej, aby se všechny národy obrátily k Bohu a činily pokání a takto vyprosily Boží milosrdenství pro celý svět.
- Duben** – Maria, Matko zmrtevýchvstalého Pána, dej, aby naše vlast byla věrná Kristu a jeho evangelium.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já, ..., nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností, cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a hlostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno. Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři,

Vy dříve narození si jistě pamatujete doby, kdy jsme o sobě moc nevykřikovali, že chodíme do kostela nebo že jsme křesťané. Kdesi v podvědomí se nám „rozsvěcovala kontrolka“ hlásící nebezpečí, že člověk před námi může být agent StB a že mohou nastat potíže v práci, či ve škole. Byly případy, kdy obezřetnost byla na místě, jenže kolikrát žádné nebezpečí nehrozilo a my jsme se stejně z jakési obavy o sebe schovávali. Podobně i v dnešní době. Přestože přímé pronásledování nehrozí, není nám nesnadné zcela otevřeně hlásit se ke Kristu. „Vždy oni se budou na nás divně koukat..., oni to nepochopí..., oni nás nepřijmou...,“ cítíme našeptávání ve své mysli. Do těchto pochybností zaznívají Ježíšova slova: „*Já jsem světlo světa; kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života*“ (Jan 8,12). A na jiném místě: „*Vy jste světlo světa, když rozsvítíte lampu, nestaví ji pod nádobu, ale na svícen; a svítí všem v domě*“ (srov. Mt 5,14–15).

Milý čtenáři, Ježíš chce mít z Tebe zralého křesťana, který ví, komu uvěřil, a za toto své přesvědčení se nestydí. Co více, jakmile dojdeš k přesvědčení, že víra v Krista otvírá brány nebe Tobě i každému, kdo uvěří, nemůžeš si toto poznání nechat sobecky jen pro sebe – láska a dobrota žádá, aby ses o tento poklad rozdělil. Pojď tedy nejprve ke Světlu, aby ses naplnil světlem, potom Ti nebude za těžko vystoupit na svícen a „svítit všem v domě“.

br. Bohdan

Ukolébavka Matky Boží

Maria Noël

Můj Bože, spící, schoulený do náruče,
mé dítě, teplé na srdci, ach, jak mi tluče!
V úžasu kořím se tobě, ježž kolébám,
Bože můj, zázraku, jenž byls mi dán.

Syna, ó Bože můj, jsem neměla,
jsem panna, pokorná a nesmělá,
teď já sám nad květem, jenž původ vzal
ve mně, ó Všemocný, tys mi ho dal.

Jak ti to vrátím, já, na kterou shůry dýše
tvá milost? Bože, usmívám se tiše,
vždyť i já jsem, ač ubohá a malá,
přijatou milost zpět ti odevzdala.

Neměl jsi ústa, Bože můj a Pane,
bys oslovil ztracené, zatoulané,
teď ústa máš, z mé hrudi mléko sála,
můj synu, ach, to já jsem ti je dala.

Neměl jsi ruce, ty, můj Bůh a Pán,
bys dotykem je léčil z nemocí a ran,
hle ručky tvé, poupata něžná, malá,
můj synu, ach, to já jsem ti je dala.

Neměl jsi ani tělo, Bože živý,
bys mohl pro ně lámat chléb, jenž živí,
to ze mě vzal jsi tělo tehdy zjara,
můj synu, ach, to já jsem ti je dala.

Neznal jsi smrt, ach, neměls ji, můj Bože,
pro spásu světa – jaký žal a hoře!
V tmách samoty, když v stáji jsem ti stlala,
i lidskou smrt, můj malý, jsem ti dala.

ze sbírky Celá Krásná – Pocta evropské poezie Matce Boží

Maria – vzor Kristova učedníka

Celý náš pozemský život je jednou velikou poutí. Písmo svaté nám připomíná, že zde nemáme trvalé místo, ale hledáme jiné. Putujeme do místa, o němž nás Kristus ujistil, že v domě jeho Otce je mnoho příbytků.

Každá skupina poutníků musí mít nějakého průvodce, někoho, kdo se přesně vyzná na cestě, zná stanoviště, především pak zná cíl cesty. Maria nás předchází v našem pozemském putování. Ona již došla k cíli. Avšak stále doprovází své děti bezpečnou cestou k Otci.

Seslání Ducha Svatého, Duccio di Buoninsegna, Siena

Matka Boží – učitelka naděje

Existuje krásná staroruská legenda vyprávějící o mučednické smrti sv. apoštola Ondřeje a o jeho vstupu do nebeského království. Vypráví se v ní, jak světec, který byl za života velkým ctitelem Matky Boží, umřel ukřižováním za víru v Krista. Jakmile vstoupil do ráje, chtěl se v první řadě setkat s Marií. Když ji ale nemohl nikde najít, rozhořčeně se ptá: „Kde je?“ Uslyší příznačnou odpověď: „Není zde. Stále zůstává na zemi, aby otírala slzy svým plačícím dětem.“

Maria je hvězdou naděje. Stále přebývá na zemi a vede své děti jistou cestou k Bohu. Papež Benedikt XVI. v encyklice o křesťanské naději *Spe salvi* připomíná, že církev od věků pozdravuje Marii jako „Hvězdu mořskou“ (*Ave maris stella*).

Každý z nás by se tedy měl dívat na Marii a od ní se učit mít naději. Ve jmenované encyklice Benedikt XVI. nás povzbuzuje ke cvičení se v naději. Zadaním tohoto úkolu nám zároveň poukazuje na situace, v nichž tak můžeme činit – papež jmenuje kromě jiného modlitbu a utrpení.

Vzor zralé víry

„Modlete se! Každý den se modlete růženec. Ať se lidé modlí růženec“ – toto je stálý refrén mariánských zjevení. Čím více modlitby, tím více životní energie a

síly. Víra a modlitba – to je obrovská síla, která může měnit dějiny, a to jak ty všeobecné, tak i ty naše osobní. Modlitbou plnou víry zveme každodenně Boha, aby vstupoval do našeho života, takto pak zakoušíme jeho blízkost a lásku a otevíráme se jeho působení jako květ slunečnice paprskům slunce.

Maria si přeje, aby se každý člověk spojil s Bohem. Proto nám ukazuje na Krista jako na dárce milosti a naplnění lidství, který je cestou k Otci. Matka Boží je pro věřící vzorem zralé víry a otevření se působení Ducha Svatého.

Svědek utrpení

Matka Vykupitele stojí stále v čele Božího lidu na cestě víry. Přestože její víra byla podrobena mnohým zkouškám, nikdy se nezhroutila. Mariina cesta ke slávě nebe vedla cestou kříže. Ježíš ve svém učení říká, že život člověka oddaného Bohu předpokládá utrpení.

Kdo chce jít za Kristem, musí být připraven vzít na sebe tíhu kříže. Utrpení je pro člověka vždycky zkouškou. V životních zkouškách člověk hledá povzbudivé příklady vytrvalosti v utrpení. Pohled na umírajícího Krista, který neproklínal a nevyhrožoval, rodí naději, která převyšuje lidské trápení.

Utrpení provázelo Marii celý život. Ona je pravdivým svědkem, protože doprovázela Ježíše v ná-

maze jeho pozemské pouti a s duší probodenou mečem bolesti stála u kříže. Je proto mimořádným vzorem jednání křesťana, který se ocitá tváří v tvář utrpení; vzorem věrného setrvání u kříže v každé náročné hodině.

Dva druhy mariánské zbožnosti

Jan Pavel II. v *Redemptoris Mater* učí, že Maria byla a je pro církve vzorem především jako „blahoslavená, protože uvěřila: uvěřila jako první“ (RM 26). Papež neváhal nazvat Marii „první mezi věřícími“, „vzorem církve ve víře, lásce a v dokonalém spojení s Kristem“.

Jestliže je Maria první křesťankou, počínáme si špatně, když kopírujeme její cestu, způsob a styl zbožnosti? Pozorovat a zároveň jednat podle jejího vzoru je náš úkol.

Princip pravé mariánské zbožnosti je v následování jejich ctností. Taková zbožnost může být „k Marii“ – modlitba k Marii, obracení se na ni, utíkání se k ní. Takto se modlíme od pradávna, když vyslovujeme „Zdrávas Maria...“, „Pod ochranu tvou...“, „Loretánské litanie“.

Existuje však ještě zbožnost „jako Maria“ – podle Mariina vzoru:

- prožívání Božích tajemství jako Maria;
- otevření se působení Ducha Svatého jako Maria;
- naslouchání Božímu Slovu jako Maria;
- milovat obětavě jako Maria;
- věrně konat Boží vůli jako Maria.

Zbožnost „k Marii“ je jednodušší. Zbožnost „jako Maria“ je více žádoucí, ale bohužel více zanedbaná.

Matka církve

Kristova slova k Marii a učedníku Janovi „určují jistým způsobem Mariino místo v životě Kristových učedníků. (...) vyjadřují nové mateřství Vykupitelovy Matky: je to mateřství duchovní“ (RM 44). Ježíš, když byl povýšen na kříž, ustanovil Marii naší Matkou. Avšak ona byla naší duchovní Matkou mnohem dříve – již od Zvěstování. V hodině kříže nastává chvíle slavnostního prohlášení onoho mateřství. Takto je Mariino mateřství oficiálně rozšířeno na všechny Ježíšovy učedníky, na církve. Maria, Matka Spasitele, se projevuje také jako naše „Matka v řádu milosti“ (RM 22).

Maria nás ve svých zjeveních vyzývá: „Ze všeho, co budete konat, dělejte obět dostiučinění.“ Projevem takové oběti je boj s vlastní slabostí, trpělivé snášení utrpení, nemoci, bolesti, poctivé plnění povinností, zřikání se vlastních výhod...

Ve víře a poslušnosti, naději a lásce, jakožto podstatných prvcích Mariina života, je skryto celé tajemství Ježíšovy Matky. Jako Matka církve je Maria vzorem pro všechny jeho učedníky – vzorem kráčení za Ježíšem. Proto se na ni obracíme s prosbou o pomoc v následování jejich ctností a plnění Boží vůle.

Maria přichází s pomocí. Ví, jak slabými poutníky jsme, jak často stagnujeme na své pouti, jak se nám ztrácí z očí cíl naší cesty, jak rychle se znechucujeme. Proto nás také nepřestává volat k věrnosti Bohu a k životu více svatému. Jak bolestně je všechno, co v církvi a v každém z nás je proti svatosti. Čím více nebezpečí na cestě, tím víc se potřebujeme odevzdat Marii.

V Mariině škole

Mariánská zbožnost představuje základní prvek křesťanského života. Jinými slovy: křesťanství je nemyšlitelné bez Marie. Vynikající teolog Romano Guardini nazval křesťanství „Mariiným prostorem“, protože v její blízkosti se odehrává náš kontakt s Kristem Spasitelem uvnitř společnosti církve.

Upřeme tedy svůj pohled na Marii – první křesťanku. Plní důvěry v její mateřskou starostlivost ji často zveme do našich osobních plánů. V církvi od počátku existovalo přesvědčení, že jestliže je nějaké předsevzetí svěřeno do rukou nejsvětější Matky, potom toto úsilí přinese dobré plody. Kež našemu životu nikdy nechybí blízkost Kristovy Matky. Kdo je blízko Matky, nemůže být daleko od Syna. Učme se v Mariině škole plně důvěře v Boha, učme se modlitbě v duchu Totus Tuus. Usilujme o dobrou kvalitu naší osobní modlitby.

P. Piotr Studnicki, RN 1/2011

Svátek Obětování Páně

Svátek Obětování Páně poukazuje na samotného Krista, který je obětován v chrámě, ale také zdůrazňuje mimořádnou Mariinu úlohu, která věrně plní pokyny mojišského zákona. Přestože se tento svátek populárně nazývá Hromnice (tedy mariánský svátek Panny Marie Hromniční), patří ke skupině svátků připomínajících tajemství ze života Pána Ježíše. Obě tyto skutečnosti se spojují a poukazují na spolupůsobení Boha s člověkem, podobně jak je to u svátku Zvěstování Páně, kdy se lidstvo raduje z daru Spasitele přicházejícího na svět prostřednictvím Marie.

Ve shodě s izraelskou tradicí

Kristus, obětovaný ve svatyni jako prvorozený Mariin syn, se začleňuje do izraelského kultu, kterým si vyvolený národ připomínal zázračné vysvobození z egyptského otroctví. Izraelité, uchránění před poslední ranou, jež způsobila smrt všech egyptských prvorozenců mužského rodu, děkují Hospodinu obětováním prvorozených synů a prvorozených samečků zvířat. Tímto aktem vyznávají závislost svého života na samotném Bohu, který je nejen povolal k bytí, ale stále je udržuje svou mocí.

Kristus se ukazuje jako nevinný Beránek, obětovaný Otcí na zahlázení hříchů lidstva. On totiž, když přináší sám sebe jako oběť, nás vysvobozuje od jisté smrti, která čeká všechny, kteří zůstávají pod vládou hříchu.

Mariina poslušnost

Maria tím, že přináší spolu s Josefem svého Prvorozeného do chrámu, se nejen začleňuje do izraelské tradice obětování Bohu svých prvorozenců, ale ona sama se odevzdává Nejvyššímu, nejprve poslušností mojišskému Zákonu a pak připraveností k přijetí spolu s Kristem výkupného utrpení za hříchy světa.

Svatý Lukáš v popisu scény obětování nejednou zdůrazňuje Mariinu připravenost naplnit Mojišův zákon. Podle tohoto Zákona Maria přichází do chrámu a obětuje svého Syna a přináší v oběť pár holubiček.

Poslušnost Zákonu byla základem Starého zákona, který kladl na každého Izraelitu požadavky, jež měl plnit. Maria však překonává chápání Zákona jako pouhého příkazu, který má člověk plnit. Vstoupením do skutečnosti Nového zákona přináší své Dítě jako Spasitele z otroctví Zákona, protože on sám bude svou poslušností Otcí nejdokonalejším naplněním Zákona a k takovému postoji se připojí jeho následovníci.

Člověk může oddat svůj život Bohu zachováváním příkázání, která ukazují, jaké postoje a jednání jsou správné. Poslušností příkázáním křesťan nejen plní jisté praktiky, ale srdcem projevuje důvěru Bohu Zákonodárci, který určuje způsob jednání v oblasti kultu a mravnosti. Oproti dnešní svěvolnosti při interpretaci Božího zákona Maria učí křesťany poslušnosti z lásky, která nezotročuje člověka ani ho neponižuje, ale poukazuje na dětskou důvěru vůči Bohu, kterému patří vděčnost a láska. Tato poslušnost vyžaduje někdy přinášet oběti ve formě zřeknutí se svých plánů a podřízení své vůle předvěčným plánům Otce.

Otevřena Boží vůle

Maria se při setkání se Simeonem a Annou od nich učí poznávání Božího hlasu v modlitbě. Pouze citlivým srdcem vychovaným četbou Božího slova je člověk schopen přijmout pozvání ke spoluutrpění s Kristem.

Simeonova předpověď, že Mariinu duši pronikne meč bolesti, poukazuje na její mimořádné spojení s obětí Božího Syna, jehož dala světu. Maria je připravena jít za Kristem i tehdy, když to od ní vyžaduje přijetí utrpení a zřeknutí se vlastních plánů. Přestože Simeonova slova se naplní až na Kalvárii, byl ve skutečnosti celý Mariin život přípravou k tomuto nejvyššímu aktu lásky, když u kříže Syna spolutrpěla za spásu světa.

Ukazuje na naději v Ježíši

Svým chápáním tíhy nepokoje a starostí člověka konfrontovaného s utrpením Maria jako Matka Boží Hromničná tváří v tvář lidským bouřím ukazuje na spolehlivou skálu naděje, kterou je Kristus. V překonávání utrpení nejde pouze o jeho odstranění, ale především o statečné postavení se okolnostem s nadějí, že je někdo, kdo pomůže zvítězit nad hrozícím nebezpečím.

Současný člověk, který ze strachu utíká před utrpením, způsobuje svými činy poznamenanými hříšnou neposlušností ještě větší škody tím, že ztrácí kontakt s Bohem a ocitá se v otroctví smrti. Maria, která nás

chrání od hromů a bouřek, poukazuje na modlitbu plnou důvěry, jejímž prostřednictvím se člověk odevzdává Bohu a získává pravé světlo života.

o. Andrzej Derdziuk OFMCap, RN 2/2011

Jak jsem potkal sv. Maxmiliána Kolbeho

Ano, potkal jsem ho, dokonce osobně, i když jsem se narodil až 6 let po jeho smrti. Jak je to možné? Stalo se tak v roce 1980, kdy jsem jel na soukromou pouť do polské Čenstochové. Dalším cílem mé cesty byl Krakov. Stoupám na nádraží v Čenstochové po schodech na perón ke svému vlaku, už jsem téměř nahoře, když se mne náhle zmocnila jakási podivná obsese, již nešlo odolat. Pořád mne to nutilo, abych se ohlédl. Udělal jsem tak – a co vidím? Babička jako věchýtek stojí pod schodištěm nástupiště s obrovským kufrem, kolem nikde ani živáčka. Bylo mi jasné, že není schopna jít dál. Sestoupil jsem tedy a nabídl pomoc.

Stařence se úplně rozzářily samou radostí oči: „Díky Bohu, který mne na přímlovu sv. Maxmiliána vyslyšel. Přecenila jsem svoje síly a najednou zjistila, že ten kufr nahoru nevynesu. Prosila jsem tedy sv. Maxmiliána, aby mi někoho poslal, kdo by mi pomohl. Sotva jsem tuto modlitbu v duchu vyslovila, tak vy jste se ohlédl a uviděl mne...“

Povídali jsme si celou cestu až do Krakova. Ukázalo se, že to nebyla jen tak „obyčejná polská babička“, ale penzionovaná lékařka, která před válkou spolupracovala se sv. Maxmiliánem a na jeho radu měla odjet do misií, z toho však nakonec sešlo pro její onemocnění. Vyprávěla o sv. Maxmiliánovi, jaký byl po lidské stránce: spíše málomluvný, nenápadný, vážný, ale velice laskavý, nikdy se nerozčiloval, i ty nejkonfliktnější záležitosti uměl řešit s klidem, úsměvem a vlídným slovem, i když si pevně stál na svém a zásadně neustupoval ani o píd, jakmile se jednalo o nauku, kázeň nebo řeholní pravidla. Při své hluboké, až mystické zbožnosti vynikal naprosto přirozenou lidskostí ve vztahu k druhým, rozuměl i těm nejvšednějším a nejnepatrnějším potřebám bližních. Potvrdila to, co bylo o něm i od jiných svědků všeobecně známo.

Sv. Maxmilián mi tak udělil úžasnou lekci. My, praktikující katolíci, upřímně usilujeme o dokonalost, vedeme zbožný život modlitby a potají myslíme na velké heroické skutky křesťanského svědectví nebo křesťanské lásky. Přitom si často neuvědomujeme skryté nebezpečí, že pro „velké věci“ zapomeneme na ty malíčké, nepatrné. Světec z Osvětlení mne tak náležitě poučil, že k tomu, abych mohl být katolíkem na patřičné duchovní výši, musím být nejprve normálním dobrým člověkem. Duchovní život nutno stavět od základu – a tím je docela přirozená lidskost ve vztahu k druhým. Ta se projevuje třeba i tak banální věcí, jako je pomoc stařence s kufrem, k čemuž mne sv. Maxmilián „dotlačil“. Velké křesťanské ctnosti, zvláště ty hrdinské, jako u sv. Maxmiliána, vyrůstají pouze z této obyčejné lidskosti ve vztahu k bližnímu. Za tuto úžasnou „školu duchovního života“ tomuto světci moc děkuji.

Skutečný pokoj je třeba vytvářet obranou náboženské svobody

Promluva Benedikta XVI. k velvyslancům o porušování náboženské svobody ve světě, 11. 1. 2011

„Skutečný pokoj je třeba vytvářet obranou náboženské svobody.“ Tato naléhavá výzva Benedikta XVI. prostupovala celou jeho – téměř půlhodinovou – promluvu, kterou pronesl dnes v rámci tradičního novoročního setkání papeže se členy diplomatického sboru při Svatém stolci. Velvyslanci zastupující 178 států si jednotlivě vyměnili novoroční blahopřání se Svatým otcem. Českou republiku reprezentoval velvyslanec Pavel Vošalík. Na začátku setkání pozdravil papeže děkan diplomatického sboru, velvyslanec Hondurasu Alejandro Valladares Lanza. Papež se ve své promluvě soustředil na kvalitu náboženské svobody z globálního hlediska, ale zmínil také konkrétní, zejména poslední antikřesťanské útoky v Iráku a Egyptě, poukázal na problém kontroverzního zákona o rouhání v Pákistánu a pozastavil se také u západních, zejména evropských pokusů odstranit náboženskou dimenzi ze života společnosti.

„Náboženská dimenze je nepopíratelnou a nepotlačitelnou charakteristikou lidského bytí a jednání, měřítko realizace údělu člověka a budování společnosti, do které patří. Pokud tedy jednotlivec nebo jeho okolí přehlídí nebo popírá tento základní aspekt, vznikají nevyváženosti a konflikty na všech stupních, jak na rovině osobní, tak na rovině vztahů mezi lidmi.“

„Tato primární a základní pravda,“ pokračoval dále papež, „je důvodem toho, proč jsem v poselství k letošnímu Světovému dni míru označil náboženskou svobodu za základní cestu k budování pokoje. Mír totiž vzniká a uchovává se pouze tehdy, když může člověk svobodně hledat Boha a sloužit mu ve svém srdci, ve svém životě a ve vztazích vůči druhým.“ Benedikt XVI. vybídl velvyslance ke společnému pohledu do jednotlivých zemí a do celého světa.

„Nejsme snad ve světovém měřítku, bohužel, svědky početných situací porušování nebo popírání

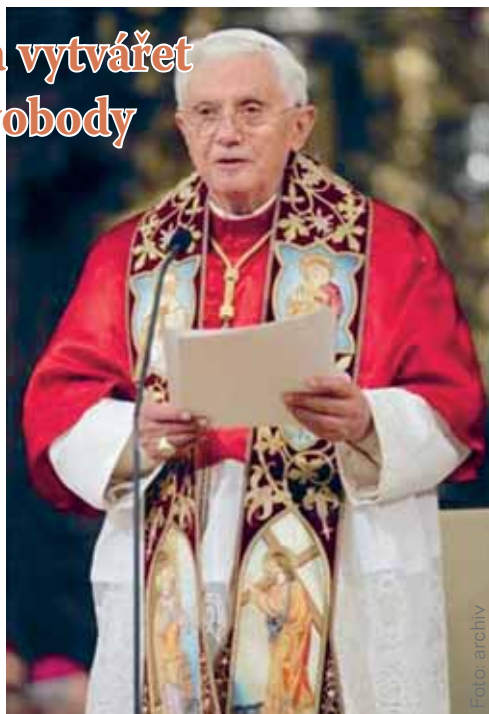

Foto: archiv

náboženské svobody? Není až příliš často zpochybňováno či pošlapáváno právo člověka, které je skutečně primární, protože bylo historicky potvrzeno jako první a protože jeho předmětem je konstitutivní dimenze člověka, totiž jeho vztah ke Stvořiteli? Domnívám se, že společnost, její představitelé a veřejné mínění si dnes více než kdy předtím, byť ne vždy přesně, uvědomuje toto vážné zranění, kterým trpí homo religiosus ve své důstojnosti a svobodě, jak na to opakovaně upozorňuji.“

Benedikt XVI. pak konkrétně připomněl nejprve atentáty, rozsévající smrt, bolest a zármutek mezi křesťany v Iráku, kteří jsou tak nuceni odcházet ze své vlasti, kde jejich předkové žili celá staletí; poukázal rovněž na nedávný teroristický útok proti věřícím v Alexandrii.

„Na Blízkém východě jsou křesťané původními a autentickými občany, věrnými své vlasti a veškerým svým povinnostem. Je přirozené, že se budou moci těšit všemi občanskými právy, svobodě svědomí a kultu, svobodě na poli vzdělávání a výchovy či užívání sdělovacích prostředků. V této souvislosti oceňuji pozornost vůči právům nejslabších a po-

litickou prozíravost některých evropských států, které reagovaly v posledních dnech a požadují společnou odpověď Evropské unie na obranu křesťanů na Blízkém východě.“

Papež se potom dovolával práv zahraničních pracovníků na Arabském poloostrově a vyzval Pákistán ke zrušení zákona o rouhání, který je zámkou pro pronásledování náboženských menšin, přičemž zmínil také tragickou vraždu guvernéra Paňžábu Salmana Tasíra. Poukázal na akty násilí proti křesťanům v jižní a jihovýchodní Asii a také v Africe, konkrétně proti kostelům v Nigérii. Vyjádřil solidaritu s katolíky v Číně, kde zejména církevní hierarchie prožívá těžkosti a zkoušky.

„Přeneseme-li svůj pohled od Východu k Západu, ocitneme se před jiným typem ohrožení plného uplatňování náboženské svobody. Myslím v první řadě na země, kde je kladen velký důraz na pluralismus a toleranci, ale kde náboženství trpí rostoucí marginalizací. Náboženství, každé náboženství, bývá považováno za nedůležitý faktor, který je pro moderní společnost cizí, ba dokonce škodlivý, a je vyvíjena snaha zabránit různými způsoby jeho vlivu na společenský život. Bývá požadováno, aby křesťané v rámci svých profesí jednali bez vztahu ke svému náboženskému a mravnímu přesvědčení anebo dokonce proti němu, jako např. tam, kde platí zákony, jež omezují právo na námitku svědomí zdravotnickým pracovníkům nebo určitým právníkům. V tomto kontextu je potěšitelná zpráva o rezoluci Rady Evropy z loňského října na ochranu práva zdravotnického personálu na námitku svědomí vzhledem k určitým zákrokům, které vážně porušují právo na život, jako interrupce.“

Benedikt XVI. upozornil na odstraňování náboženských, zejména křesťanských symbolů z veřejného života, což označil za omezování práv věřících a zároveň odřezávání se od kulturních kořenů vícero národů. Svátý otec vyjádřil vděčnost těm vládám, církevním a společenským institucím, jednotlivým osobám – věřícím i nevěřícím, které spolu s pravoslavnými moskevskými patriarchátem stanuly na straně obhajoby těchto hodnot.

„Uznávat náboženskou svobodu znamená zaručovat náboženským komunitám svobodnou činnost ve společnosti, včetně jejich iniciativ v sociálním, charitativním a výchovném sektoru. Ostatně, všude na světě je zřejmá plodnost děl katolické církve

v těchto oblastech. Je znepokojivé, že tato služba, kterou náboženské komunity nabízejí celé společnosti, zejména při výchově mladých generací, je znevýhodňována nebo brzděna legislativními projekty, které se snaží vytvářet určitý druh státního monopolu v oblasti školství, jak bylo zaznamenáno v některých zemích Latinské Ameriky... Vybízáme všechny vlády, aby podporovaly výchovně-vzdělávací soustavy, které respektují prvořadé právo rodin rozhodovat o výchově svých dětí a které se inspiřují principem subsidiarity, jenž je zásadní pro organizační spravedlivé společnosti. Nemožné také přejít mlčením další ohrožení náboženské svobody rodin v některých evropských zemích, kde je ukládána povinná účast na kurzech sexuální či občanské výchovy, které předávají domněle neutrální koncepte osoby a života, ale které ve skutečnosti vyjadřují antropologii odporující víře i normálnímu rozumu.“

Papež dále zdůraznil, že činnost Apoštolského stolce, včetně jeho konkordátů a různých dohod se státy, slouží náboženské svobodě. Vyjádřil přitom také uspokojení z rozhodnutí vietnamské vlády přijmout ustanovení papežského představitele, který bude tamější katolické komunitě tlumočit péči Petrova nástupce.

„Chtěl bych na závěr mocně zdůraznit, že náboženství nepředstavuje pro společnost žádný problém, není faktorem znepokojení či konfliktu. Chtěl bych opakovat, že církev neusiluje o privilegia ani nechce zasahovat do oblastí, které nejsou vlastní jejímu poslání, nýbrž jednoduše plnit toto své poslání svobodně.“

Papež v závěru připomněl jako příklad tohoto poslání život a dílo bl. Matky Terezy z Kalkaty a sté výročí jejího narození. Její příklad ukazuje světu, že nasazení, které se rodí z víry, je přínosem pro celou společnost.

„Kéž se žádná lidská společnost dobrovolně nezbavuje základního přínosu, který představují jednotlivci i náboženské komunity, neboť – jak připomíná Druhý vatikánský koncil – společnost zajišťující plně a všem náboženskou svobodu má prospěch z hodnot »spravedlnosti a pokoje, které mají původ ve věrnosti lidí vůči Bohu a jeho svatě vůli« (Dignitatis humanae, 6),“ řekl mimo jiné Benedikt XVI. členům diplomatického sboru při Svätém stolci.

Držet se nauky papežů!

Bouřlivá desetiletí masivní propagace liberálního modelu života jsou za námi. To už není obhajitelné. Nauka církve se znovu ukazuje jako opodstatněná a správná. Bohužel ale tento poznatek je stále mediálně potlačován. Ke škodě lidí.

Liberální duch doby vyvolal i v církvi mravní krizi. Vynález antikoncepční pilulky odstranil mnohá dosavadní tabu: manželskou věrnost, otevřenost sexu pro početí dítěte... Jen „reakcionářská“ encyklika Humanae Vitae Pavla VI. tady nasadila „reakcionářskou“ brzdu.

Musím přiznat, že jsem také takto smýšlela. Dnes, po 40 letech, naopak zjišťuji, že tato encyklika představuje pevnou ochranu Božího lidu před slepou uličkou. Zhoubné důsledky bezbřehé liberální formy života leží totiž přímo před očima.

Sňatky v Německu během posledních 40 let klesly o polovinu. Miliony osob žijí spolu bez oddacího listu, což ve většině případů nevede k založení rodiny. Průměrný počet dětí v rodině klesl ze 2,6 na 1,4. Přímou úměrně k nárůstu počtu žen užívajících antikoncepci a promiskuitního chování vzrůstá počet rakovinných onemocnění ženských orgánů, jakož i počet pohlavních onemocnění, především AIDS. Tyto statistické ukazatele mohou potvrdit i z vlastní praxe jako psychoterapeutka. Mnohokrát jsem měla co dělat s pacienty, kteří v důsledku svého liberálního způsobu života onemocněli a potom se pokusili o sebevraždu. K tomu ještě připočtete potratový boom se 140 tisíci zabitými dětmi ročně. Psychické důsledky jsou pro tyto ženy strašlivé. Téměř u každé se v důsledku výčitek svědomí projeví rozklad osobnosti, vedoucí často až k pokusu o sebevraždu.

Tato fakta jasně ukazují, jak blahodárné je morální učení katolické církve: pohlavní zdrženlivost před manželstvím, manželská láska a věrnost až do smrti, nepoužívání mechanických a chemických prostředků proti početí, zákaz potratů... Tyto směrnice se staly jedinou šancí, jak udržet člověka tělesně i duševně zdravým a vnitřně šťastným.

Kamenování církevních norem protagonisty pokroku je založeno na lži. Negativní důsledky sexuální vlny posledních desetiletí jsou médiu záměrně zamlčovány, ba co více: Římská církev je pranýřována jako údajná hlasatelka zastaralé a nefunkční morálky.

Není to snad pro nás katolíky výzva, abychom tím více přilnuli k nauce našich pastýřů a snažili se jí hlásat v maximální míře všude, kde je to možné? Život lidí, kteří se jí řídí, vykazuje pravý opak toho, o čem jsem výše psala. Neměli bychom se tedy radovat, že z papežského Říma dostáváme stále Bohem požehnanou orientaci v zásadních otázkách života?

Autorka Christa Mevesová je známou německou psychoterapeutkou a spisovatelkou, která zastávala v 60. a 70 letech liberální názory, později ale konvertovala ke katolické víře a dnes patří k energickým obhájkyňám katolické morální nauky a papežských dokumentů na toto téma.

Foto: www.volker-kempf.de

Bůh je spravedlivý a milosrdný

Některá soukromá zjevení často hovoří o Božím trestu ve formě různých přírodních katastrof. Jistě, Bůh je spravedlivý a zlo trestá často už na této zemi. Jenže nelze zapomínat i na druhou podstatnou Boží vlastnost – a tou je jeho milosrdenství. Papež Benedikt XVI. ve své encyklice „Caritas in veritate“ (Láska v pravdě) podtrhuje tento vztah spravedlnosti a milosrdenství.

Spravedlnost se úzce váže k pravdě. Pravdou je, že hřích je zlo a zaslouží si potrestání. Kdyby tomu tak nebylo, nemohli bychom Boha nazývat spravedlivým. Jenže On je současně i milosrdným, což zase má úzkou vazbu k jeho lásce. Není tedy rozpor? Nejsou spravedlnost a milosrdenství vzájemnými protiklady?

Nikoliv. Boží spravedlnost a milosrdenství naopak vzájemně prolínají. Bůh člověka za hříchy často už na této zemi trestá, to je pravda. Jenže podle svědectví Starého i Nového zákona mají tyto tresty **výchovný charakter**. Bůh trestá proto, aby si člověk uvědomil špatnost svého počínání, obrátil se a tak mohl obdržet jeho milosrdenství, to znamená věčnou spásu. Spravedlnost a milosrdenství jsou tedy v Božím působení vůči člověku úzce propojeny, dá se říci, že téměř splývají v jedno.

Proto údajná zjevení, která mluví výhradně jenom o Božích trestech a nikoli o Božím milosrdenství, jsou už z principu falešná, jde o zbožnou lež. Kromě toho už z Apokalypsy je zřejmé, že

mnohé tam popsané tresty neselá přímo a bezprostředně Bůh, ale jsou logickým důsledkem hříšného jednání člověka. Příkladem pro dnešní dobu je epidemie AIDS. Ta je přirozeným důsledkem hříchu proti 6. přikázání a nerozšířila by se, kdyby je lidé dodržovali.

Jediným skutečným Božím trestem v pravém slova smyslu je trest věčný, tj. peklo. Všechny ostatní tresty mají výchovný ráz, aby člověk poznal své hříchy, litoval jich a tak věčnému trestu unikl, spadají proto do kategorie Božího milosrdenství. Sem patří i tresty očišcové, které mají člověka zbavit všeho, co mu překáží v plnosti života v blažené věčnosti.

Neodporuje ale peklo Božím milosrdenství? Nikoliv. Bůh by nebyl milosrdný, kdyby zároveň nebyl i důsledně spravedlivý. Všichni velmi dobře víme, kolik nepotrestaných křivd a krutostí je na této zemi, mnoho lidí postižených bezprávím umírá v pověsti darebáků, aniž se dočká jakékoliv rehabilitace, a naopak řada zločinců, majících na svědomí nevinné lidské oběti, odchází z tohoto světa jako veliké a zasloužilé osobnosti. Není snad součástí Božího milosrdenství i to, aby všichni ukřivdění se dočkali u Božího soudu pravdy o sobě, rozsudku, který plně odpovídá skutečnosti? S tím ovšem souvisí i to, aby ti, kteří si naopak získali slávu a obdiv na jejich úkor, byli u téhož Božího soudu odhaleni jako pachatelé nepravosti a potrestáni, když unikli pozemským soudům. Proto i existence pekla je projevem ne pouze Boží spravedlnosti, ale i Božího milosrdenství, byť to zní paradoxně.

*Alain Bandelier, Vision 2000 1/2010
volný překl. -am-*

Slova Pána Ježíše k sestře Konsolatě Betrone (1903–1946)

Staráš se o mnoho věcí, ale potřebuješ pouze jednu jedinou: milovat mne. Jeden jediný povzdech „Ježíši, Maria, miluji vás, zachraňte duše!“ je náhražkou za tisíc rouhání.

Neztrácej čas! Každý úkon lásky znamená zachráněnou duši.

Mysli na to, že jediný úkon lásky rozhoduje o věčné spáse nějaké duše. Měj proto včítky svědomí, jestliže nevyužíváš příležitosti k takovému úkonu.

Miluj mne a budeš šťastná. Čím více mne budeš milovat, tím budeš šťastnější!

Chci, aby celý svět věděl, že já jsem Bohem lásky, odpuštění a milosrdenství.

Utrpení, když je přijaté s láskou, není už utrpením, ale mění se v radost.

Může být katolík liberálem?

U části katolíků je populární názor, že jisté formy liberalismu jsou v souladu s naukou církve. Tyto osoby neopomenou zdůraznit, že nepodporují liberalismus ve sféře morální nebo světonázorové, pouze jeho zásady týkající se vztahu náboženství a státu považují za správné a neodporující katolickému učení, protože prý jde o svobodu člověka. Stát musí být údajně „laický“, což znamená v řeči liberalismu zcela nenáboženský. Katolík prý se má v soukromém životě řídit naukou církve, na veřejnosti ale musí dopřát ostatním možnost chovat se podle jiných kritérií, i když jsou v rozporu s Desaterem.

Stanovisko učitelského úřadu církve

Jedním z argumentů, jaký stoupenci smíření katolicismu s liberalismem používají, je teze, že odsouzení liberalismu magisteriem církve v 19. a 20. stol. bylo vyvoláno agresivním antiklerikalismem části tehdejších liberálů, který prý dnes již neexistuje. Jinými slovy: To, co bylo odsouzeno jako „liberalismus“, má jen velmi málo společného se skutečnými dnešními liberálními idejemi.

Jaký máme zaujmout postoj k tomuto argumentu? Je pravda, že leccos z toho, co se nazývalo v 19. stol. liberalismem, už neodpovídá současnému významu tohoto slova. To ale nic nemění na faktu, že mnoho idejí, k nimž se dnešní liberálové hlásí, byly učitelským úřadem církve jasně a jednoznačně odsouzeny. Připomeňme si alespoň některé:

1. Lev XIII. v encyklice „Immortale Dei“ napsal: „To, co je v rozporu s pravdou a ctností, nelze stavět na odiv lidem před oči a tím spíše ne podporovat zákonem...“ Liberálové však i dnes říkají, že i zvrhlé názory mají právo být legálně a beztrestně hlášány.

2. Tentýž papež v jiné významné encyklice „Libertas“ píše: „Zhoubné doktríny, nejmrtelnější nákaza rozumu, kazící srdce a mravnost, musí být tvrdě potírány veřejnou mocí ve jménu spravedlnosti, aby bylo zastaveno zlo, které se šíří k záhubě společnosti...“ Liberálové však učí, že všechny deviace a projevy nemravnosti musí mít garantovanou svobodu tak dlouho, dokud nenaruší svobodu těch, kteří je odmítají.

3. Papež Pius XI. v encyklice „Casti connubii“ zase učí o mimomanželských sexuálních vztazích včetně homosexuálních, které liberálové považují za součást lidské svobody, následovně: „Zákonná moc má právo zakázat takové hanebné svazky,

kteří se protíví zdravému rozumu a lidské přirozenosti.“ Liberálové naopak učí, že stát nemá právo zakazovat jakoukoliv formu mimomanželského sexu dospělým osobám, jestliže se pro něj rozhodnou svobodně a dobrovolně.

4. Současný Katechismus katolické církve zase v čl. 2354 uvádí: „Občanské zákony mají zabránit výrobě a rozšiřování pornografického materiálu.“ Nynější obhájci liberalismu však tvrdí, že státu a zákonu nic do toho není, jestli někdo produkuje a šíří pornografii, stačí prý jen, když nikoho nenutí, aby se proti své vůli na ni díval.

5. Kompendium Katechismu katolické církve v čl. 494 zase říká: „Civilní moc má povinnost vytvářet prostředí příznivé mravní čistotě a zakázat příslušnými zákony propagaci aktivit proti čistotě...“ (těmito aktivitami jsou výše v Kompendiu označeny sexuální promiskuita, manželská nevěra, onanie, prostituce, pornografie a homosexuální činy). To je v absolutním rozporu s liberálním stanoviskem, které hlásá, že propagace žádného z těchto skutků nesmí být zakázána zákonem a tyto činy musí být beztrestné i tehdy, když jsou páčány veřejně.

6. Papež Jan Pavel II. v encyklice „Evangelium Vitae“ píše, že eutanazie má být zákonem zakázána i tehdy, kdy si ji pacient při plném vědomí dobrovolně žádá (čl. 65). Liberálové však požadují pravý opak.

Uvedené výroky učitelského úřadu církve mají pevnou oporu v Písmu svatém. Tam, ve Starém i Novém zákoně, je na mnoha místech řeč o povinnostech vládců prosazovat morálku podle Desatera Božích přikázání a trestat zlo. Z toho samozřejmě neplyne, že všechny zlé skutky musí být trestány stejným způsobem, okolnosti si někdy dokon-

ce vyžadují trpět některé méně závažné delikty, aby se předešlo většímu zlu. Vždycky ale musí jít o pouhou toleranci z nezbytnosti, nikdy ne o souhlas se zlem, o prosazování „práva na ně“ a povolání jeho propagace. Realisticky viděno však v dnešním světě téměř neexistuje stát, jehož legislativa by byla v souladu s Desaterem a katolickou etikou. Jako katolíci musíme v tomto světě žít, nemůžeme se odstěhovat na jinou planetu. Vždycky ale bude morální povinností katolíků, především katolických politiků, usilovat o změnu zákonů podporujících nemravnost. Jestliže např. americký viceprezident Biden, typický katolík hlásící se k liberalismu, tvrdí, že soukromě je ve smyslu

nauky církve proti potratům, ale jako politik je veřejně musí podporovat, protože jejich zákaz by omezoval svobodu jiných, pak je to z jeho strany těžká hereze a zrada Kristova evangelia. V tom tkví zásadní nesoulad mezi katolickou naukou a liberalismem.

Z toho tedy vyplývá, že ani Písmo svaté, ani nauka církve, ani samotný zdravý rozum neposkytují žádný důvod k tomu, aby katolík mohl být současně i liberálem. Kdo je věrný katolické nauce a učitelskému úřadu církve, musí liberalismus odmítnout jako blud.

*Miroslav Salwowski, Žródlo 13. 6. 2010,
zkrácený překl. -kb-*

Modlitba za mír

„Pane Ježíši Kriste, Ty jsi z lásky k nám zemřel na kříži, abys přinesl mír každé duši, která v Tebe věří, v Tebe doufá a Tebe miluje. Proto padáme ke Tvým nohám a prosíme, aby od nás odešla veškerá nenávist a neshoda, aby zavládly spravedlnost a svatá láska, s nimi potom mír ve Tvém duchu – mír mezi ovečkami a pastýři, mezi dětmi a rodiči, mezi podřízenými a představenými, mezi chudšími a bohatšími, mezi jednotlivými státy a národy, mír v každé rodině a v celé společnosti.“

*Józef Bilczewski, arcibiskup lvovský
(zemřel v pověsti svatosti r. 1923)*

Církev ve službě člověku (9)

Církev a školství

Školství bylo prioritou katolické církve už od počátků křesťanství. V tehdejší pohanské Římské říši bylo sice vzdělání celkem na úrovni, ale pouze pro bohaté. Majetné vrstvy si kupovaly k tomuto účelu otroka, jenž uměl nejenom číst a psát, ale též ovládal cizí jazyky. Ten potom vzdělával jejich děti (odtud pochází i slovo „pedagog“, protože otroku-učíteli se říkalo řecky „paidagogos“). Kromě toho zde působili také svobodní učitelé, kteří chodili do domů zámožných lidí, aby jejich děti učili číst a psát, samozřejmě za honorář. Ve starém Řecku se též vžila praxe, že někteří filozofové zakládali své vlastní školy, kde přednášeli zájemcům za poplatek své názory, proto hovoříme o „platonské“ nebo „aristotelské“ filozofické škole. Platon např. zřídil v Aténách tzv. „Akademii“, Aristoteles „Gymnasion“. Tyto ústavy byly předchůdkyněmi pozdějších středních a částečně i vysokých škol.

Prvotní církev a školství

Už Židé za dob Kristových věnovali vzdělání na tehdejší dobu velkou péči. V každé větší obci byla synagoga, kde se mladí chlápci učili nazpaměť nejdůležitější texty Starého zákona a rituální předpisy, ti nadanější potom číst a psát. Někteří si chodili doplnit vzdělání do speciální školy pro výuku mojíšského zákona při jeruzalémském chrámu, např. sv. apoštol Jan, jak dosvědčuje prvokřesťanská literatura. Tam získávali formaci i učitelé mojíšského zákona, např. sv. Pavel. Ani ženám nebylo vzdělání upřeno, Panna Maria, jak dokládá apokryfní evangelium sv. Tomáše i další prvokřesťanská literatura, pobývala jako mladé děvče v jeruzalémském chrámu, kde mj. získávala i patřičné náboženské vědomosti.

Prvokřesťanské obce rovněž dbaly na vzdělání svých věřících. Byla to praktická nutnost, neboť kde existoval kult, bohoslužba, tam vznikala i potřeba náležitého liturgického vzdělání, které se neobešlo bez znalosti minimálně čtení a psaní. Eucharistie se slavila každou neděli v každé křesťanské komunitě – a při ní byli nezbytní kromě episcopa (biskupa), presbyterů (kněží) a diakonů (jáhnů) ještě lektori (předčitatelé z Písma sv.) a kantoři (zpěváci žalmů). Tato svěcení a funkce nemohl vykonávat analfabet, proto prvokřesťanské obce v rámci tehdejších zvyklostí Římského impéria organizovaly soukromé vzdělávání svých věřících pro tento účel. Kromě toho se od katolíků požadovala znalost křesťanské nauky, aby se nestali obětmi bludařů, proto křesťanským obcím velmi

záleželo na důkladném náboženském vzdělání katechumenů (čekatelů křtu).

Z těchto formačně vzdělávacích aktivit vznikaly ve 2. stol. v řadě křesťanských obcí katechetické školy, fungující samozřejmě na soukromé bázi, které se svojí úrovní blížily standardu proslulých řeckých pohanských filozofických škol. Jak uvádí německý církevní historik Karl Bihlmeyer (Die Kirchengeschichte I, str. 186n), nejnámějšími se staly katechetické školy v Alexandrii, Caesareji, Antiochii, Kartágu a v Římě. Nejvíce proslula škola v Alexandrii, z níž vzešli a kde také působili známí křesťanští filozofové 2. a 3. stol. Klemens Alexandrijský, Origenes, sv. Dionisios Veliký a sv. Řehoř Divotvůrce. Caesarejská škola je spojena se jménem učeného kněze Pamfila, Antiochii zase proslavil kněz a mučedník Lukianos. Kartáginská škola dala církvi bojovného obhájce víry Tertulliana a svatého biskupa a mučedníka Cypriana, římská zase učeného kněze a mučedníka sv. Hypolita a většinu tehdejších římských biskupů-papežů. Na těchto školách se neučil jenom křesťanský katechismus, ale i základy filozofie, žáci byli seznamováni zejména s Platonovými názory, jimiž se z křesťanského pohledu poprvé zabýval ve 2. stol. mučedník sv. Justin.

Církev a školy po milánském ediktu

V období relativní svobody, jíž církev dosáhla milánským ediktem císaře Konstantina r. 313 a zejména potom Theodosiovým ediktem r. 380, se stalo samozřejmostí, že školy byly zřizovány

při biskupských katedrálách nebo při kláštorech. Církev kopírovala dosavadní římský systém s tím rozdílem, že vzdělání nebylo určeno jen těm, kteří si je mohli zaplatit, nýbrž všem, kteří projevili zájem a prokázali, že mají nadání. Významní světci a církevní spisovatelé té doby sv. Jan Zlatoústý, sv. Efrém Syrský nebo sv. Jeroným pocházeli z prostých rodin bez majetku – a přesto vystudovali. V pohanské éře něco takového nebylo možné, za vzdělání se tvrdě platilo.

Systém fungoval tak, že děti byly vyučovány ve své farnosti ve znalostech základních pravd víry. Když duchovní zjistil, že dítě je nadané, doporučil ho se souhlasem rodičů do školy při biskupství nebo při klášteře. Tyto ústavy byly udržovány z dobrovolných příspěvků a milodarů, takže finanční stránka se pro chudé rodiče nestala problémem.

Žáci se v biskupských a klášterních školách učili číst, psát a počítat, hodně času bylo věnováno katechismu a dle tehdejších zvyklostí též výuce rétoriky, čili schopnosti správně mluvit a vystupovat na veřejnosti. Součástí rétoriky byla také výuka řecké nebo latinské gramatiky, jak se běžně praktikovalo i v pohanských školách. Ani filozofie nepřišla zkrátka, někde k tomu přistoupily ještě astronomie, aritmetika, geometrie a hudba. Absolvování katedrální nebo klášterní školy se postupně stalo nezbytnou podmínkou k získání duchovenského svěcení.

O toleranci křesťanského římského státu svědčí skutečnost, že v něm fungovaly i nekřesťanské školy. Sv. Augustin, jehož otec byl pohan, získal vzdělání rétora (dnes bychom řekli veřejného řečníka a učitele) na pohanské rétorické škole. V Aténách působila platonská Akademie až do poloviny 6. stol., kdy ji zrušil císař Justinian.

Církevní školy ve středověku

Nájezd barbarských kmenů a zánik Západořímské říše r. 476 způsobilý mj. i rozpad tehdejšího školství. Po christianizaci nově přichozích národů musela církev zahájit vzdělávací proces od samého začátku, neboť tito lidé byli na rozdíl od Řeků a Římanů primitivní a takřka úplně negramotní bez jakéhokoliv vzdělání. První výsledky se dostavily za vlády franského krále a císaře Karla Velikého v 8. stol. Tento panovník, ačkoliv sám byl analfabet, naléhal na biskupy, aby při svých katedrálách zakládali školy. O totéž usiloval i jeho moudrý

Mladý Rabanus Maurus (vlevo), podporován opatem Alkuinem (uprostřed), podává dílo mohušskému arcibiskupu Otgarovi (vpravo) – z Fuldského manuskriptu okolo 830/40

rádce Alkuin, anglosaský mnich, žák vynikajícího učence té doby sv. Bedy Ctihodného. Výuka ve školách probíhala přibližně podle římského vzoru. Kromě náboženského vzdělání se dbalo především na výuku latiny, kterou nově přichozí národy Franků, Keltů nebo Anglosasů neovládaly a jež se stala univerzálním jazykem vzdělavců celé západní a střední Evropy.

Biskup v Orléanu a Alkuinův přítel Theodulf požadoval, aby kněží ve všech městech a vesnicích otevírali školy a vyučovali zadarmo čtení a psaní dětí všech rodičů, kteří si to budou přát (T. Woods: Jak katolická církev budovala západní civilizaci, Praha 2008, str. 23). Totéž praktikovaly i benediktinské kláštery.

Tento školský systém zůstal zachován po celý středověk. Je pravda, že většina obyvatelstva byla negramotná, neboť církev vzdělání pouze nabízela, nevnucovala je. Převážná část šlechty, měšťanstva i poddaných sedláků nepovažovala vzdělání za potřebné a nutné ke své profesi a k životu, proto jím pohrdala. Spokojili se pouze s tím, že posílali své dítě na výuku katechismu v rámci přípravy k prvnímu sv. přijímání, což byla povinnost. Tam se

děti učily nazpaměť memorovat nezbytné modlitby a základní katechismové poučky, číst a psát nikoliv. Když ale kněz zjistil, že některé dítě má předpoklady k dalšímu vzdělávání, musel bezpodmínečně seznámit rodiče s možností svěřit je do péče katedrál-ní nebo klášterní školy, případně sám se nabídnout, že je bude učit čtení, psaní a dalším vědomostem. Většina rodičů to odmítala a kněžím dalo hodně práce přesvědčit je o užitečnosti vzdělání pro jejich ratolesti. Jen pozvolna se bouraly tyto předsudky, nejprve u šlechty a posléze i u měšťanstva. Jednalo se o proces změny smýšlení, který trval hodně dlouho, po několik generací. Proto nepřekvapuje, že jedinou vzdělanou vrstvou společnosti bylo nejdříve duchovenstvo, hlavně mnichové, teprve od 13. stol. vzrůstá vzdělanost v řadách šlechty a od cca 15. stol. i mezi měšťanstvem.

Ti velmožové, kteří chápali prospěšnost vzdělání pro své děti, to řešili většinou tak, že si platili

domácího učitele, který k nim buď docházel, nebo bydlel přímo u nich na hradě (např. kněz Pavel, jenž vyučoval sv. Václava), převážně se jednalo o duchovní osobu. Gramotným a vzdělaným lidem se otvíraly možnosti nižšího a – pokud měli zájem – i vyššího duchovenského svěcení, mohli také po dalším studiu vykonávat profese právníků, lékařů a učitelů, pro něž o pár století později se stalo nezbytností studium na univerzitě.

Alfabetizace a růst vzdělanosti evropského obyvatelstva je tedy zásluhou církve, která zakládala školy a neustále poukazovala na prospěšnost vzdělání. To jí nelze v žádném případě upřít, toho nejsou schopni ani její největší odpůrci. Ona je také zakladatelkou univerzit, to znamená škol, kde bylo možno získat nejvyšší myslitelné vzdělání vůbec. O tom ale až v příštím čísle.

Radomír Malý

Poctivě o evoluční teorii

Má víra v evoluční teorii se rozplynula v roce 1989, kdy jsem si jako student techniky přečetl knihu sovětských evolucionistů o nejnovějších objevech. Dověděl jsem se z ní, že genetické výzkumy jednoznačně ukazují, že všechny dnes žijící ženy na Zemi pocházejí od jediné pramatky, která dokonce neměla žádné známky opice. Kromě toho tam byly popisovány objevy, jež dokazovaly, že člověk chodil po Zemi v té samé době jako dinosauři – čili že dinosauři žili ještě tehdy, kdy se na naší planetě objevili lidé.

Samozřejmě tito sovětské učenci pevně věřili v Darwinovu teorii a snažili se dokázat, že tyto objevy nejsou v žádném rozporu s ideologií samovolného vzniku života z neživé hmoty a člověka ze zvířete. Mne ale nepřesvědčil argument, že pramatka dnešních lidí se samovolně jenom tak vyvinula z lidoopa v člověka a ztratila srst v důsledku radioaktivního vyžarování. Začal jsem se o to zajímat a dospěl k názoru, že celá Darwinova teorie se všemi svými modifikacemi stojí na nedostatku

údajů a ne na vědecky potvrzených faktech. Pravda je taková, že kdyby Darwin měl jen polovinu dnešních znalostí o světě, teorie o původu druhů by ho prostě ani nenapadla.

Abych se na téma evoluce dozvěděl něco víc, začal jsem číst renomované vědecké časopisy tohoto oboru v angličtině, především „Trends in Ecology and Evolution“. Zaujal mne článek A. Rokase a P. Abbota „Harnessing genomics for evolutionary insights“ (č. 4/2009). Autoři jsou stoupci evoluční teorie. Do očí bijící je ale jejich tvrzení, že tzv. strom života, čili ve všech příručkách ukazovaná struktura vzájemného původu druhů, stojí na omylu. Ukazuje se, že pouze 1 % známých živých tvorů je možno vtěsnat do tohoto schématu. Ano, pouze u 1 % všech živých tvorů lze hovořit o jejich vzniku vývojem z méně dokonalejších živých organismů. Proto je pro mne nepochopitelné, proč se autoři článku přesto Darwinovy teorie stále drží. Je to něco podobného, jako kdybych já, povoláním stavební inženýr, zjistil, že mé propočty stavby budovy odpovídají pouze z 1 % – a přesto bych věřil, že dům může být bez rizika postaven.

Všimněme si nyní vysvětlení francouzských autorů Th. Lenormanda a F. Rousseta „Stochasticity in evolution“ (č. 3/2009). I oni jsou přesvědčenými evolucionisty. Rádi užívají slov „mohlo se stát“,

„mohlo nastoupit“ apod. Přitom ale jednoznačně tvrdí, že evoluce není řízena pouhou náhodou, nýbrž souběhem okolností. To znamená, že musí nastoupit takový souběh okolností, při němž evoluční změny v genech (mutace) se ukážíu prospěšné ve světle nadcházejících globálních změn (např. klimatu), a to jak v životě jedinců, tak i celé populace druhu. Samotní autoři však přiznávají, že jedno neodpovídá druhému, třeba jenom z té prosté příčiny, že genetické změny (mutace) zpravidla jsou neutrální nebo dokonce škodlivé a neprobíhají současně u všech jedinců. Působí spíše ztrátu možností přizpůsobit se změněným podmínkám. Je téměř nemožné, aby stejné mutace proběhly u dvou jedinců opačného pohlaví současně a ve svém výsledku se ukázaly prospěšné živočišnému druhu. Koneckonců podmínkou přizpůsobení se měnícím se okolnostem je, aby mutace předcházely změny klimatu, což je v rozporu s předpokladem, že přirozený výběr, který nastupuje logicky po změnách klimatu, je stimulem evoluce druhů. I když autoři publikují všechny tyto pochybnosti a nenacházejí pro žádnou z nich vysvětlení ani ve vlastních výzkumech, ani ve 138 citovaných pracích, zůstávají nadále věrni Darwinově teorii a používají kouzelná slovíčka „možná...“, „mohlo být...“ apod.

Ukážeme si tyto nejasnosti na konkrétním příkladě netopýrů. Všichni víme, že netopýr se orientuje v prostoru pomocí ultrazvukových signálů, které se odrážejí od předmětů a poskytují mu informaci o jejich velikosti a poloze. Článek irské badatelky E. C. Teelingové „Hear, hear: the convergent evolution...“ (č. 7/2009) správně ukazuje na to, že toto netopýří zařízení vyžaduje alespoň tři prvky: 1. vysílač ultrazvuku, 2. přijímač odrážené ultrazvukové vlny, 3. systém analýzy přijatého signálu, který umožní určit, kde je překážka na cestě netopýra. Autorka poznamenává, že všechny tyto prvky nejsou závislé na jediném

genu, nýbrž na několika skupinách různých genů živočicha. Jak se vyvinuly? Co vzniklo z čeho? Vyvinul se napřed smysl sluchu a potom teprve „vysílač“, nebo obráceně? Jak fungovali netopýří nebo jejich předkové, než se vytvořil celý systém? Jak dlouho to trvalo?

Autorka neodpověděla na žádnou z těchto otázek. Přiznala, že věda je tady v koncích, poukázala pouze na jakýsi gen odpovědný za část netopýřího ultrazvukového zařízení a na jisté podobnosti s jinými živočichy. Poctivě přiznává, že ví toho méně než neví, a vyjádřila naději, že snad brzy budou nalezeny četné přechodné formy, jež umožní vyplnit mezery mezi reálným netopýrem, vybaveným dokonalým ultrazvukovým aparátem, a jeho hypotetickými předky, vybavenými hypotetickou nevyvinutou částí tohoto systému. Autorka se tak ocitla v tom samém bodě jako před 150 lety Darwin, jenž sliboval „dodání v krátkém čase množství důkazů“ pro evoluci druhů. Jak je zřejmé, tyto důkazy chybí v r. 2009 právě tak jako v r. 1858, kdy Darwinova práce byla poprvé publikována.

Zopakují, co jsem napsal na začátku: Kdyby Darwin věděl o složitém ultrazvukovém zařízení netopýra, které se nenachází ani u minima s ním spřízněných zvířat, nevymyslel by teorii, že netopýr pochází z nějakého méně složitého živočicha. Kdyby Darwin věděl, že přirozený výběr má vážná

omezení uvnitř druhu a vůbec není v souladu s genetickými mutacemi, nezformuloval by teorii o „původu druhů“. Kdyby věděl, že 99 % živých tvorů se nedá vměstnat do teorie evoluce, nepomyslel by na nic takového jako evoluce.

Nechci analyzovat, proč tolik významných učenců stále trvá na teorii, která vysvětluje značně méně než nevysvětluje. Možná proto, poněvadž je snadnější „kdybyzovat“ a spekulovat, jak to „mohlo být“, a nemít přitom téměř žádné konkrétní údaje,

než shromažďovat nevyvratitelné důkazy a pustit se do pravdivé syntézy poznatků. S největší pravděpodobností ale mnoho vědců se obává, že v případě takové syntézy budou nuceni zformulovat jediný solidní závěr: **Někdo musel toto všechno stvořit.** K tomu dospívají badatelé, kteří bez předpokladů evolucionistického myšlení poctivě analyzují výsledky vědeckých výzkumů v různých oblastech. Uvedu pouze dva příklady.

Prvním je vynikající britský vědec Andrew McIntosh v oboru termodynamiky. Věnoval přitom hodně pozornosti konstrukci ptačích křídel. Objevil, že mnoho detailů, kterých by si běžný pozorovatel vůbec nevšiml, slouží ke zvýšení výkonosti aparátu létajících předmětů, jimiž jsou ptáci: Začíná to rozdílnými konstrukcemi per v různých částech křídel a končí supervýkonnými výměníky kyslíku, čili plicemi ptáků. Pro McIntoshe je jasné, že všechny tyto detaily vznikly díky projektu Něhoho, kdo dokonale zná principy aerodynamiky. Žádný náhodný proces evolučních změn ve formě kombinace mutace s přirozeným výběrem není schopen změnit hada na ptáka. Proto prof. McIntosh je stoupencem teorie „inteligentního projektu“ a ne evoluční teorie.

Jiným příkladem je polský vědec Zbigniew Jacyna-Onyszkiewicz, profesor fyzikální fakulty univerzity v Poznani. Napsal více než 120 knih z oboru teoretická fyzika, kvantová termodynamika a kvantová kosmologie. Zjistil, že z nejnovějších vědeckých teorií bezprostředně vyplývá, že vesmír má svůj počátek a naše poznání je omezené. Ani kosmos se nerozpíná do nekonečna, ani mikrokos-

mos se nedělí na ještě menší částičky do nekonečna. Matematický popis kvantové teorie, který je už 80 let základem teoretické fyziky, si žádá hlubšího vysvětlení, které překračuje běžnou zkušenost našich smyslů. Ukazuje se, že takovým vysvětlením je dogma katolické církve o Nejsvětější Trojici, již sice nelze poznat, ale na kterou je možno usuzovat na základě pozorovaných jevů a poznáných pravd kvantové kosmologie.

Není to tedy tak, že by věda neměla nic společného s vírou. Není to tak, že by věda byla schopna vysvětlit svět a odpoutat se přitom od Boha. Je tomu spíše tak, že „otisky Božích prstů“ je možno nalézt v každé oblasti vědy, jenže ne každý je chce vidět. Boží hlas lze uslyšet při četbě bible, ale ne každý si ji chce otevřít. Někteří při svém výzkumu světa kolem nás zjišťují, že Bůh je jeho příčinou a konečným cílem. Vůči této pravdě nemohou zůstat lhotejnými a obracejí se k němu. Jiní však hledají vysvětlení, které odpovídá pouze 1% získaného poznání, ale zcela přitom ignorují existenci Boha. Není to jenom výsledek vědy 20. století, už sv. Pavel psal před 2 tisíci lety:

„Vždyť neviditelné vlastnosti Boha lze od stvoření světa vidět a poznati ze stvořených věcí – a to i jeho věčnou moc a jeho Božství – takže pohané nemají omluvy. Neboť ač poznali Boha, neoslavili ho jako Boha, ani mu nevzdali díky, ale upadli do pošetilých myšlenek a jejich nerozumná mysl se zatemnila. Právili o sobě, že jsou moudří, a stali se pošetilci...“ (Řím 1,20–23).

*Miroslaw Rucki, Milujcie się! 5/2009,
zkrácený překlad -red-*

- ❑ „Ve vědě přicházíme k hranici, kde končí přírodovědecký výzkum a musí se uplatnit víra každého z nás. Toto poznání, že život je zázrak, by nás mělo vést k tomu, že si budeme života více vážit.“

Hermann Staudinger, nositel Nobelovy ceny za chemii

- ❑ „Každý hluboký přírodovědec musí mít určitý náboženský cit, protože si nedovede představit, že by ony neobvyčejně jemné souvislosti, které odhaluje, promýšlel poprvé sám. V nepochopitelném vesmíru se projevuje nesmírný převažující rozum.“

Albert Einstein, nositel Nobelovy ceny za fyziku

- ❑ „Přiznávám se, že ve své experimentální práci mám často pocit, že vedu dialog, přičemž mi můj protějšek připadá daleko moudřejší, než jsem já. Před touto ohromující skutečností pocituje badatel znovu a znovu hluboký a uctivý úžas.“

Hans Spemann, nositel Nobelovy ceny za fyziologii a medicínu

- ❑ „Kdo uznává ve stvoření plán, cíl a účelnost, ten uznává i existenci Boha Stvořitele.“

Jakub von Uexküll, biolog, zakladatel ekologie

Z Božích rukou

Veškeré stvoření, vzešlé z Božích rukou, nese v sobě stopy jeho krásy. Stvořitel nemůže nic jiného, než je nacházet a milovat jako dobré a krásné. Pohled na vlastní dílo ho může naplňovat jenom radostí.

Ale do této krásy pronikl jev, který nemá nic od Boha, jenž se proti Bohu vzeprěl a všude, kde to bylo možné, tuto krásu ničil. Proti tomu se musel Bůh postavit, tyto skutky nenávidět a božsky potlačit, protože On své dílo božsky miluje. Tento rušivý jev se nazývá – **hřích**. To je to nejhorší neštěstí, které mohlo lidstvo potkat. Prameny veškeré jeho bídy se vylily mohutnými proudy na lidstvo. Celá země se tak ocitá před Božím očima jako zpusťovaná svatyně.

Hřích ležel jako temná, hluboká noc nad Božím dílem. Ale jako zářící hvězdy na nočním nebi oblažují naše oči, tak se vynořují z temnoty naší zeměkoule upadlé do hříchu jako zářící hvězdy ty duše, které v síle spásy prorážejí tmou hříchu a světlem **posvěcující milosti** svítí před Bohem na celou zemi. Ony to jsou, na nichž Boží oko spočine s radostí, ony jsou předmětem Boží radosti ze stvoření, ony jsou pěti spravedlivými ze Sodomy, kvůli nimž Bůh hrůzu hříchu v lidských srdcích snáší.

Aby Otci co nejvíce rozšířil tento radostný pohled na duše osvobozené od hříchu, **sestoupil Boží Syn do tohoto světa**. Proud krve tryskající z jeho umírajícího srdce, vysoká cena jeho života, dostačuje k tomu, aby Bůh viděl krásu duše, ozdobené klenotem milosti. Ona je Božím dítětem před jeho očima. Udržovat tento zástup od hříchu osvobozených duší, zvětšovat ho, zdokonalovat a tak dělat Bohu radost při pohledu na své milostí obdařené tvory je nejvyšším cílem velké výchovné instituce Božích dětí, Bohem ustanovené **katolické církve**.

Franz Seraph Hattler SI (1829–1907), překl. -kb-

Podoby současného ateismu

Svatý otec Benedikt XVI. při své listopadové návštěvě Španělska řekl, že současná Evropa je ohrožena ateismem a narůstající sekularizací, tj. snahou vytláčit Boha z veřejného života. Jmenoval jako příklady vedle Francie, Velké Británie a kdysi religiózního Španělska i Českou republiku.

Pravdivost papežových slov potvrzují i oficiální statistiky. 49 % Čechů tvrdí, že jsou ateisty, 59 % se nehlásí k žádnému náboženskému vyznání. Jen necelá třetina se formálně hlásí ke katolické víře, do kostela každou neděli chodí cca 5 % obyvatel. V západní Evropě není situace o mnoho lepší, v severovýchodních zemích (Švédsko, Dánsko) naopak ještě horší. Pouze východ Evropy, zejména Polsko, se ještě drží, nicméně i tam je církev vystavena bezohledným útokům militantního ateismu, jak dosvědčují loňské spory kolem kříže před prezidentským palácem ve Varšavě.

Co je to ale za fenomén ten nynější ateismus? Francouzský jezuita Ignace Lepp ve své knize „Psychoanalýza soudobého ateismu“ píše, že je „tolik ateismů, kolik je ateistů“. Tento výrok, i když poněkud nadsazený, vystihuje poměrně přesně složitost problematiky. My, čeští katolíci, o tom víme své, neboť žijeme v diaspoře uprostřed obyvательства, které zdánlivě „nemá na náboženství buňky“, jak řekl jednou obecně o Evropanech německý mučedník nacismu a evangelický pastor Dietrich Bonhoeffer. Ateismus přitom rozumové zdůvodnění postrádá, k tomu, aby člověk poznal za důmyslným řádem přírody, makro- i mikrokosmu vysoce inteligentní bytost, stačí jen prostá lidská logika. To ostatně konstatuje už sv. Pavel v 1. kap. listu Římanům a I. vatikánský koncil ve svém dokumentu „De fide catholica“. Příčiny ateismu jsou tedy jiné než rozumové.

S ateisty se stýkáme takřka denně: v zaměstnání, v rámci sousedských vztahů, při aktivitě v zájmových sdruženích, v obchodním jednání, ano, často i ve vlastním příbuzenstvu. Většina z nich byla vychovávána doma i ve škole v přesvědčení, že Bůh neexistuje. I když v mnoha bodech nesdílejí náš hodnotový systém, zejména ohledně 6. a 9. přikázání, nebývají to vždycky špatní lidé, naopak někteří z nich svojí slušností a ochotou pomoci bohužel zahanbují i leckteré věřící.

Jsou zde ale i jiné typy ateismu a ateistů. O nich už v 17. stol. napsal francouzský biskup a kazatel Bossuet: „Nikdo se nestal nevěřícím, aby předtím nebyl hříšником.“ Jde o lidi, kteří potřebují, aby Bůh neexistoval, protože jinak by je musel za jejich skutky odsoudit. Tady je pravý kořen všech novověkých ateistických ideologií. Podíváme-li se na životy jejich zakladatelů Voltaira, d'Holbacha, Marxe, Engelse, Sartra a dalších, tak se před námi objeví špinavá stoka mravního bahna: finanční podvody, podlost, bezcharakternost, sexuální delikty apod. Ani jeden z obecně známých ideologů ateismu by nemohl být postaven mládeži jako morální vzor, spíše naopak jako odstrašující příklad. Ještě více to platí o ateistických diktátorech, kteří pronásledovali křesťany. Robespierre, Lenin, Trockij, Stalin, Hitler, Mao, Pol Pot, Kim Ir-sen aj. se brodili až po krk v krvi nevinných lidských obětí, pochopitelně tedy si nepřáli, aby Bůh existoval, neboť by před jeho soudem dopadli katastrofálně. Proto tolik pronásledovali církev, která jim svojí naukou připomínala totéž, co sv. Jan Křtitel Herodovi Antipovi: Není ti dovoleno... Tito tyrani měli své pomocníky: tajné policisty, aparátčíky, soudce, prokurátory, dozorce v koncentracích a další. O nich víme z vlastní zkušenosti. Působili za komunistického režimu a právě oni dnes patří k nejbojovnějším ateistům, neboť moc dobře vědí, že kdyby existoval Bůh, potrestal by je po smrti za jejich činy.

I pro ně ale existuje cesta záchran: pokání, zřeknutí se a odsouzení svých předchozích skutků. Jenže tomu brání jejich pýcha, v níž je ďábel utvrzuje. A nemusí jít pouze o služebníky minulého režimu. Mnoho ateistů, zejména těch, kteří byli doma vychováni nábožensky a později odpadli, nevěří v Boha právě proto, poněvadž si uvědomují absolutní nesoulad svého života s Božími přikázáními. Nejsou stoprocentně přesvědčeni o neexistenci Boha, spíše lze říci, že přání je u nich otcem myšlenky: „Kdyby Bůh byl, neobstál bych před jeho soudem.“ S takovými je možná pouze jedna jediná diskuse, kterou praktikoval sv. Klement Maria Hofbauer: nevyvracel pseudoargumenty takového člověka, ale ukázal na kolena a vyzval ho, aby ve zpovědi vyznal své hříchy a zřekl se jich.

Takže se dá velmi zjednodušeně říci, že u nás máme dva zásadní typy ateistů: první jsou ti, kteří tak byli vychováni a křesťanství nepoznali (případně jen jeho karikaturu), a na věřící se dívají pouze jako na jakési exoty. Druhý, podstatně horší problém, představují lidé zabetonovaní ve svém těžce hříšném jednání tak mocně, že už zcela ztratili vůli k obrácení. Těm vyhovuje, aby Bůh neexistoval. Dalo by se mluvit i o dalším typu lidí postižených utrpením nebo těžkými životními pohromami, což někdy vede ke zkratkovitému myšlenkovému pochodu: „Kdyby Bůh byl, nemohl by to dopustit.“ Za tím ovšem vězí nepochopení věčnosti jako našeho pravého domova, pro něž je náš pozemský život pouhou přípravou. Pouze v nebi budeme prosti jakéhokoliv utrpení, tady na zemi nikoliv. Kdo toto povědomí nemá, což platí i o některých lidech chodících do kostela, snadno při neštěstích a v těžkých situacích propadá ateismu ze zoufalství. Kdo je ale ve víře pevně zakotven, ví, že své utrpení může na určitý úmysl obětovat a Bůh mu jeho strasti po smrti mnohonásobně vynahradí. „Ateisty ze zoufalství“ nelze přesvědčovat, jedinou cestu, jak u nich probudit víru, představuje láskyplné, chápající jednání a postupné odhalování širší perspektivy, umožňující jim přijmout své utrpení jako prostředek metafyzické oběti za druhé a také vlastního sebeupravení.

Média též poukazují na typicky český fenomén „něcismu“. Mnoho Čechů, kteří se prohlašují za „bez vyznání“, prý říká na téma Boží existence: „Něco přece nad námi musí být.“ Což údajně svědčí o tom, že Čechové nejsou tak zcela ateisti. Osobně jsem vůči takovému přístupu velice skeptický. Nevidím v něm žádný rozdíl vůči ateismu, spíše bych konstatoval, že se jedná o povrchní způsob myšlení, skrývající neochotu hlouběji se těmito otázkami zabývat. Výrok „něco musí být“ je pro ateismus docela přijatelný, pro víru však nikoliv, protože Bůh není „něco“, ale „Někdo“. „Něco“ může být také neživá hmota, jak tvrdí materialisté. „Něco“ je mrtvé a neosobní, „Někdo“ naopak živý a osobní. „Něco“ k ničemu nezava-

zuje a nic po člověku nechce, „Někdo“ naopak ano. „Něcismus“ není tedy nic jiného než běžný ateismus (nebo možná agnosticismus), navíc velmi mělký a povrchní, odmítající se vůbec nadpřirozenými tématy zabývat a o nich uvažovat.

Spíše bych viděl větší naději u těch kategorií našich spoluobčanů, kteří jsou ateisti v důsledku výchovy a zcela nepravdivých informací o křesťanství, které získali ve škole, přitom se ale chovají slušně. Jejich životní orientace je silně upřena k tomuto životu: úspěch, kariéra, zdraví, koníčky... Zajímavé ale je, že když jejich ambice nevyjdou a stanou se obětmi intrik a křivd, nezáleží přitom, jestli objektivně nebo subjektivně, často od nich slyšíme slova, která bychom od ateistů nečekali: „Já sice v Boha nevěřím, ale přece jenom si myslím, že existuje ještě jiná spravedlnost, ne ta lidská.“ Zkušenosti ukazují, že právě tito lidé bývají nejvíce oslovitelní. Sv. Alfons z Liguori, který původně žil jako praktický ateista, zaměřený výhradně jen na svoji právnickou kariéru, se obrátil plně k Bohu teprve poté, až zkrachoval a stal se obětí piklů jiných právníků. Hvězda pařížských kabaretů před druhou světovou válkou Eva Lavalíerová uvěřila v Boha a stala se katoličkou a posléze řeholnicí až potom, kdy ji křivě pošpinili v novinách a zákulisními machinacemi znemožnili její růst ve slávě. Pochopila, že existuje ještě jiná, nadpřirozená spravedlnost, která nikdy nezklame a na níž se lze vždycky spolehnout.

Jestli takoví lidé budou v České republice náležitě osloveni, záleží plně na nás, na těch pěti procentech, kteří každou neděli chodíme do kostela. Když čteme životy konvertitů, zjišťujeme, že vždycky potkali katolického křesťana, který je přesvědčil hlavně svým životem o pravdivosti víry v Boha a Kristova evangelia. Mnichovský kardinál Michael Faulhaber jednou řekl: „Mnoho lidí se stalo katolíky, protože poznali dobrého a ušlechtilého člověka, který svou víru opravdově žil.“ Kéž by toto platilo i o nás, českých katolících! Nechť Bůh dá!

R. Malý

❑ Církev učí, že jediný a pravý Bůh, náš Stvořitel a náš Pán, může být s jistotou poznán skrze svá díla díky přirozenému světlu lidského rozumu.

KKC 47

❑ Když člověk naslouchá poselství tvorstva a hlasu vlastního svědomí, může dosáhnout jistoty, že existuje Bůh, příčina a cíl všeho.

KKC 46

Poklad víry

Alexis Carrel, laureát Nobelovy ceny za medicínu (1912), se rozhodl odhodit korzet ateismu, který ho zotročoval, když v Lurdech na vlastní oči spatřil zázrak uzdravení své pacientky, která umírala na tuberkulózu pobbříšnice.

Po svém obrácení Alexis Carrel pochopil, jak aktuální jsou texty Písma sv.: „Už od přirozenosti byli pošetilí lidé, jež tížila neznalost Boha...“ (Mdr 13,1).

A. Carrel se narodil r. 1873 v bohaté rodině v městečku Sainte Foy u Lyonu. V pěti letech mu zemřel otec. Matka byla hluboce věřící, Alexis vystudoval jezuitské gymnázium a potom lékařskou fakultu v Lyonu. Stal se proslulým chirurgem, vyučoval i na univerzitě, avšak ztratil víru. Pod vlivem ateistických filozofů nabyt přesvědčení, že Bůh je pouhým výtvorem lidského vědomí.

V květnu r. 1903 byl požádán, aby jako lékař doprovázel pout nemocných do Lurd. Mezi nimi se nacházela i 21letá Marie Baillyová v posledním stadiu tuberkulózy pobbříšnice. Carrel ji vyšetřil a konstatoval, že možnost uzdravení tady vůbec neexistuje, naopak smrt lze očekávat každou chvíli. Marie se nemohla posadit, plivala krev, často zvracela, její břicho bylo opuchlé. Carrel dal nemocné injekci morfia, aby zmínil její utrpení.

Při jízdě vlakem do Lurd mu kněz, doprovázející výpravu, vykládal o četných zázračných uzdraveních, která se na tomto místě odehrávají. Mezi poutníky byl i jeden Carrelův kolega ze studií, věřící muž, jež jako dobrovolník sloužil nemocným. Ten mu vyprávěl o Petru de Rudderovi, na něhož padl strom a úplně mu rozdrtil kosti na nohou. Dolní část nohou visela jako cár. Trvalo to již 8 roků, nikdo z lékařů si s tím nevěděl rady. Až 7. dubna r. 1875 obdržel Peter milost okamžitého uzdravení v jedné vlámské kapličece, zasvěcené Matce Boží z Lurd. Tento zázrak byl zdokumentován rentgenovými snímkem. Carrel přiznal, že se jedná o tajemství, ale nutno prý si zachovat zdravou skepsi. „Kdyby existoval Bůh, tak zázraky jsou možné, protože však Bůh neexistuje, tak vědecké bádání vysvětlí nakonec i tyto případy...“ filozofoval Carrel. Ukázal na Marii Baillyovou a řekl: „Jestli se tato děvče úplně uzdraví, byl by to opravdový zázrak. Tehdy bych uvěřil a stal se mnichem.“

Zázračné uzdravení

Ještě předtím, než se Carrel vypravil s nemocnými do Lurd, důkladně vyšetřil Marii Baillyovou. Konstatoval předsmrtnou agónii a odmítl dát souhlas k její cestě do Lurd. Obměkčily ho teprve prosby její ošetřovatelky, která řekla, že by bylo kruté odepřít této nemocné její vroucí touhu navštívit před smrtí

Alexis Carrel, laureát Nobelovy ceny za medicínu (1912)

Lurdy, což chtěla obětovat za obrácení svého nevěřícího bratrance novináře.

Marii v Lurdech ani neponořili do vody, pouze ji před jeskyní zjevení pokropili vodou z pramene. Vypadala hrozně. Tělo, přikryté dekou, bylo jen kost a kůže, břicho se vzdouvalo nahoru, tvář mrtvolně zsinálá. Když Alexis pohlédl na toto umírající děvče, byl dojat, a ač ateista, začal se náhle úplně spontánně modlit: „Svatá Panno, jak rád bych uvěřil, jako všichni tito nešťastníci, že tento zázračný pramen není pouhým výtvorem naší představitosti! Uzdrav toto ubohé děvče, neboť příliš mnoho vytrpělo. Dej mu život a mně víru. Jestli se tato dívka uzdraví, což se zdá být absurdní, učiň, abych mohl uvěřit.“

Začala pobožnost. Kněz všechny vyzval, aby v prosebném gestu vznesli své ruce nahoru a prosili o uzdravení z nejnebezpečnější nemoci ducha, která vede ke ztrátě věčného života. Tou je odmítnutí Boha a zalíbení ve hříchu. Potom vybídl k modlitbě

za uzdravení různých chorob těla s tím, aby se všichni podřídili Boží vůli.

Dr. Carrel pohlédl na Marii, ležící na nosítkách, a zpozoroval, že z její tváře mizí zsinalé skvrny a líčka se začínají červenat. Nevěřil vlastním očím. Tep i dech Marie se zklidnily, opuchlé břicho se vracelo do normálního stavu. Když se Carrel Marie zeptal: „Jak se cítíš?“, dostal neočekávanou odpověď: „Cítím, že jsem uzdravená.“ Marie vypila sklenici mléka a sama se posadila. Carrel překvapením oněměl. Stalo se cosi nepochopitelného: Byl očitým svědkem okamžitého, zázračného uzdravení umírající dívky. Ihned to oznámil v tamním lékařském centru pro zkoumání případů uzdravení a spěchal do hotelu, aby Marii vyšetřil. Přítom viděl mnoho nemocných, kteří nebyli uzdraveni a dále trpěli, šíření rakovinou a jinými chorobami, ale jejich tváře zářily tajemným štěstím. Carrel ještě tenkrát nechápal, že se jedná o znamení jejich duchovního uzdravení, smíření s Boží vůlí a obětování svého utrpení Bohu za spásu světa.

Když Carrel vstoupil do Mariina pokoje, málem padl na zem překvapením. Dívka seděla, usmívala se a řekla: „Pane doktore, jsem úplně zdravá.“ To konstatoval nejen dr. Carrel, ale i další dva lékaři, které přivolal pro „kontrolu“. Neměli pochyb, že byli svědky velkého zázraku.

Obrácení

Zázrak, jehož byl Carrel svědkem, znamenal pro něho duchovní a intelektuální otřes. Uvědomil si totiž reálnou existenci skutečnosti, která se vymyká smyslovému poznání. S velkou pokorou se začal modlit k Nejsvětější

Matce: „Na můj nedostatek víry jsi odpověděla neobvyklým zázrakem. Nejsem schopen pochopit, co se stalo s nemocnou, a zbavit se pochybností. Ale mou největší touhou je uvěřit bez jakéhokoliv diskuse a kritiky.“

To, co Carrel považoval za absurdní, se nyní stalo skutečností. Byl to zlomový okamžik v jeho životě. Poznal, že největším pokladem pro člověka je víra v Boha, který se v Ježíši Kristu stal opravdovým člověkem, a víra v největší zázrak, jakým je Kristovo Zmrtvýchvstání. O dar víry je nutno denně se modlit. Carrel uvěřil v reálnou přítomnost Krista v Eucharistii, uvěřil, že Ježíš je Bohem, druhou Osobou Nejsvětější Trojice, že vstal z mrtvých a je přítomen v katolické církvi, že učí, uzdravuje a osvobozuje z otroctví hříchu všechny, kteří ve svátosti pokání přijímají dar jeho milosrdenství. Carrel napsal: „Věřím všemu, co katolická církev učí, a nemám s tím nejmenší problém, protože nenacházím žádný rozpor mezi vědeckými fakty a církevní naukou.“ A v jeho poznámkách byla nalezena následující modlitba: „Pane, řiď můj život, neboť jsem ponořen do temnot. Bože můj, jak lituji, že jsem ze života ničemu neporozuměl a chtěl pochopit věci, které se člověk marně snaží pochopit. Život netkví v pochopení, ale v lásce, v pomoci druhým, v modlitbě, v práci. Ó, můj Bože, pomoz mi, aby už nebylo pozdě!“

Když si Carrel prohlížel v lurdském lékařském centru seznamy zázračných uzdravení, našel tam jména svých známých kolegů-lékařů, kteří doprovázeli výpravy nemocných. Ti se ale báli veřejně přiznat, že byli v Lurdech, neboť média šířila propagandu, že to, co se tam děje, je podvodem kléru. I pro dr. Carrela se přítomnost v Lurdech mohla stát překážkou kariéry, on však byl rozhodnut svědčit o poznané pravdě bez ohledu na následky. Ihned po návratu podepsal lékařskou zprávu o okamžitém uzdravení 21leté Marie Baillyové a psal o tom články v místním tisku. Okamžitě byl napaden antiklerikálními

Alexis Carrel a Charles Lindbergh (vlevo). Pracovali spolu na metodách léčby srdce.

politiky a univerzitními profesory. Představení mu oznámili, že po zveřejnění článku o Lurdech není pro něho místo na univerzitě, leda by to všechno veřejně odvolal. Dr. Carrel byl ale nekompromisní a raději se rozhodl skoncovat se svojí vědeckou kariérou než se zpronevěřit pravdě.

Emigrace

Carrel byl propuštěn z univerzity. Za několik měsíců odjel do Kanady a nakonec přesídlil do New Yorku v USA, kde se brzy stal uznávaným odborníkem na techniky operací. R. 1912 mu byla udělena Nobelova cena za medicínu. Stále jezdil do Lurd. Tam se r. 1910 seznámil s dobrovolnou sanitářkou, 35letou paní de la Meyrie, vdovou, která se stala jeho chotí. Zemřel r. 1944 v Paříži, kam se přestěhoval z USA, když odešel do penze. Jeho kniha „Člověk tvor neznámý“ se stala světovým bestsellerem.

Svou poslední knihu, napsanou krátce před smrtí, věnoval Carrel modlitbě. V ní mj. říká: „Zvyk pravidelné modlitby vtiskuje trvalou pečeť naší činnosti a našemu chování. Člověk začíná vidět sebe samého a omyly, v nichž vězí. Začíná se stydět za svoji sebelásku, prázdnotu své zatvrzelosti, bezcíllost svých chtíčů, malichernost svých úsilí a nepokojů. Modlitba v něm rozvíjí smysl pro morální zodpovědnost a po-

koru ducha. Tak začíná pouť člověka k Prameni milosti.“

Alexis Carrel to všechno sám prožil. Díky lurdeskému zázraku, jehož byl očitým svědkem, poznal nesmyslnost ateismu. Nekompromisnost při hledání pravdy a vědecká poctivost mu umožnily uvěřit v Ježíše Krista a pohlednout na sebe jeho očima.

Každému člověku Bůh dává čitelná znamení, aby se obrátil a přijal dar spásy, někdy jsou to přímo zázračné události. Člověk ale zůstává svobodným, má možnost vždycky říci Bohu „ne“. Ve chvíli soukromého soudu po smrti se ale nebude moci vymlouvat, pokud vědomě a dobrovolně odmítl milost víry a dar věčného života. Dr. Carrel zvolil správně, dal se přesvědčit fakty, které poskytl sám Bůh.

P. M. Piotrowski, Milujcie sie 5/2010, zkrácený překl. -ram-

Je to milost žít právě nyní

I za těch nejnejpříznivějších okolností lze najít svou cestu k realizaci Božího plánu. O tom nás přesvědčují život a mučednická smrt rakouského jezuita Johanna Schwingshackla. Narodil se v jižním Tyrolsku v rodině venkovského čeledína r. 1887. Po absolvování základní školy nastoupil i on do služby u sedláka jako čeledín. Teprve ve věku 24 let mohl tuto práci opustit a začít studovat gymnázium.

Přišla ale první světová válka a Schwingshackl byl odveden. Po těžkém zranění na ruské frontě se dostal do zajetí a strávil několik měsíců na Sibiři. Po návratu r. 1918 vstoupil v Rakousku k jezuitům a byl r. 1924 v Innsbrucku vysvěcen na kněze. Jeho nasazení jakožto kazatele, zpovědníka a novicmistra ho naplňovalo radostí a získávalo mu uznání a vážnost mezi katolíky.

R. 1938 obsadil Rakousko Hitler. P. Schwingshackl se nebál otevřeně kritizovat hnědý mor a žádal nekompromisní rozhodnutí pro Krista. „Doba si nyní žádá celé muže. Možná jich 80 nebo 90 procent zklame. Nevadí. Bude stačit třebas jen 10 procent. Ti ale musí mít tytéž vlastnosti jako první Ježíšovi učedníci. Jinak naše národy spadnou do propasti.“

Tak Schwingshackl kázal. Falešnou nauku nacionálního socialismu pranýřoval s takovou jasností, že to udivilo i gestapo. Zatkli ho a řekli mu: „Jste na kazatelně úplněm zjevením. Když něco říkáte, tak to vyvolává zcela jiný dojem, než když to říká ten nebo onen. Podepište nám, že už nechcete více kázat.“ Nato pater odpověděl: „Mýlíte se, vážení pánové. Já chci a také budu na kazatelně pokračovat tam, kde jsem včera přestal.“

Propustili ho, ale udělili mu striktní zákaz kázání. On však na to nedbal, i když věděl, že je gestapem neustále sledován. Ve svých promluvách stávil například milosrdného Samaritána z Kristova podobenství do protikladu k nordickému nadčlověku, jindy zase poukazoval na charitativní řeholní řády, pečující o nevyléčitelně nemocné, jako na protiváhu k nacistickému programu eutanazie. Neustále zdůrazňoval, že křesťanské poselství platí pro všechny národy.

Byl si plně vědom důsledků svého postoje. Svě příbuzné řeholní sestře ve Vídni jednou řekl:

„Kdybys jednou slyšela, že jsem byl zatčen, tak si buď vědoma, že už se živý nevrátím.“ A innsbruckému biskupu Ruschovi sdělil: „Dnes je třeba mít výčitky svědomí z toho, že ještě nesedím ve vězení.“ Brzy se dočkal. Zatkli ho r. 1944. Gestapo mimo jiné zadrželo i jeho dopis, v němž psal: „V Německu jde o bytí a nebytí katolické církve. Jestli odpůrci víry ve válce zvítězí, potom bude katolický život totálně vyhlazen.“ P. Schwingshackl byl odsouzen k smrti pro trestný čin velezrady a podlamování síly branné moci. Poprava měla být vykonána stětím gilotinou.

Ve vězení v Mnichově s ním zacházeli brutálně. Byl neustále spoután a týrán hladem, zimou a nemožností spát. Proto se ani nedožil své popravě, a pár dní před ní (27. února 1945) zemřel na následky podvýživy organismu.

Nacistický režim popravil v Německu a v zemích, které ovládal, více než 4 tisíce katolických kněží a řeholních osob, nehledě k téměř trojnásobnému počtu těch duchovních, kteří prošli jeho vězeními a koncentračními tábory. To jsou jasná čísla, která svědčí o hluboké nenávisti reprezentantů této ideologie vůči katolické církvi. Obdivujeme tyto kněze a řeholníky za jejich odvalu vydat svědectví i tváří v tvář nebezpečí smrti. Nezbytnou součástí tohoto vyznání bylo varování před zhoubnou nacistickou naukou, velice svůdnou a lákavou, ale pro katolíky absolutně nepřijatelnou. P. Schwingshackl považoval za velkou milost, že může žít právě v této době zmatku a varovat před bludy své doby. Ano, žít v konkrétním čase, ať už je jakýkoliv, je vždycky Boží milost.

Eduard Werner, Fels 10/2010, překl. -ram

- * Nejvhodnější chvílí pro odevzdání se Bohu je chvíle, kdy máme dojem, že nás Bůh opustil.
Francois Fénelon
- * Srdce, v němž je víra řádně zakořeněna, se nezalekne potíží. Velmi dobře ví, že Bůh miluje a neopouští ty, kteří se na něho spoléhají.
sv. František Saleský
- * To je vůle mého Otce, aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný; a já jej vzkřísím v poslední den.

Jan 6,40

Cesta za nadějí

Rodiče od Klárky jsou si nevěrní a děvče tím nesmírně strádá. Chce zachránit svou rodinu a vynutí si na rodičích, že pojedou společně do Medugorje. Když pak rodiče svůj slib nesplní, poprosí Klárka o pomoc pana faráře.

Foto: Poljoslaw | Dreamstime.com

Pan farář přichází brzy a nechá si podrobně vylíčit, co Klárka s rodiči prožila. Slibuje jí: „Počkám tu na ně a zkusím jim domluvit.“

Sedá si v předsíni na lavici a čeká: hodinu, dvě... Klárka ho opakovaně zve do pokoje. Kněz odmítá s tím, že nebyl pozván rodiči, a proto dál nepůjde. V předsíni pak čeká další dvě hodiny. Modlí se a čte si z knížky, kterou si přinesl v tašce. Maminky se dočká navečer. Plná rozpaků ho zve do pokoje. Kněz jí však říká: „Nepůjdu už dál. Čekám tu na tebe čtyři hodiny a opravdu již potřebuji jít domů. Přišel jsem se přimluvit za Klárku, abyste neprodleně odjeli do Medugorje a prosili tam za uzdravení vaší rodiny.“

„Nemůžeme tam jet, Klárka je nemocná,“ skáče knězi maminka do řeči.

Otec Štěpán se vzpřímí a velmi vzrušeným hlasem říká: „Klárka je tedy nemocná a ty ji tu klidně necháš pět hodin samotnou. Jak můžeš na tak dlouhou dobu odejít od nemocného dítěte? Nechceš jet do Medugorje, protože tady chceš být se svým milencem.“

Matka se nezmůže na odpověď. Pouze cosi zamumlá o „svobodě“.

„Ano, máš svobodu, Bůh ti ji dal a nevezme ti ji. Ale bude tě jednou za tvé skutky soudit. Jsi zaslepená láskou ke svému milenci a zanedbáváš své dítě. Není to láska, protože při ní škodíš svému dítěti. Dobře víš, že ty vředy má z toho, co prožívá ve své rodině. Důrazně ti říkám jako pastýř a kněz: „Splň, co jsi slíbila!““

Matka má sklopenou hlavu, ale lítost z jejího obličeje nelze vyčíst. Kněz stojí u dveří, ale neodchází. Říká už pokojným hlasem: „Odpověz mi, prosím.“

Když se odpovědi nedočká, oznamuje opět důrazně: „Jdu to říct k hrobu tvé matce. Od ní si přijdu pro odpověď.“

„To máte daleko a máte svou práci,“ namítá žena smířlivým tónem v hlase.

Kněz jí však nešetří a přísně říká: „Tvá matka se stydí za to, jaká jsi máma. Jdu ji potěšit a zeptat se jí, co ti mám říct.“

„Ne, ne, pane faráři, mamince to neříkejte. Nerušte její odpovědi. My do té Medugorje pojedeme. Zítra ne, nejsme zbalení. Ale pozítří ano, slibuji vám to. Mamince řekněte, že jedeme za Pannou Marií, ať nás provází na cestě.“

„Řeknu,“ slibuje kněz a dodává: „Vrať se jiná. Totéž ode mne vyřídí Ondrovi. Budu vás provázet. Než odjedete, stavte se za mnou na faru, dám vám požehnání na cestu.“

„Děkuji, pane faráři, nezlobte se na mě.“

„Nezlobím, děvče, nezlobím, ale někdy musí pastýř pohrozit svým ovcím i holí. Pořádně s ní bouchnout o zem, aby se vzpamatovaly. Ale dělá to jenom proto, že má své ovečky moc rád. Dobrou noc.“

Kněz odchází a celou cestu na faru se modlí za vytrvalost v předsevzetí. „Jenom aby vyjeli, pak už o ně strach nemám. V Medugorje dal Bůh Marii do rukou velikou moc. Tam se o ně nebeská Matka postará.“

Rodiče s Klárkou skutečně do Medjugorje odjeli. Tam se připojili k dalším poutníkům a na druhý den s nimi odešli do kaple Zjevení.

V kapli jsou shromážděni poutníci a zpívají s nadšením mariánské písně. Kněz se rychle připraví v sakristii a závčas vstupuje k oltáři. V nastalém tichu pokládá ruce na oltář a líbá jej. Pak promlouvá ke věřícím: „Začínáme mši svatou, je třeba, abychom všechno odevzdali Pánu Bohu. Můžeme mu svěřit své radosti a starosti a úplně klidně prožívat nejsvětější oběť. Dejme mu tedy úplně všechno, nic před ním neschovávejme. Dejme mu i své hříchy. S lítostí mu hříchy odevzdejme, on je zničí žarem své lásky. Budeme nyní přistupovat po dvojicích sem k oltáři a položíme na ně své dlaně. Setrváváme tak chvíli – přitom Pánu Ježíši všechno dáme. Nebudeme přitom zpívat, ani se nahlas modlit. Budeme v tichu.“

Poutníci přistupují v průvodu po dvojicích k oltáři a s velkým dojetím odevzdávají Kristu svůj život. Vzadu v lavici se vedle sebe krčí manželé Veselí. Oba se rozhodují stejně: K oltáři nepůjdeme. Co bychom tam Pánu Ježíši řekli?

Jitka se ospravedlňuje: To, že mám Vládu, není hřích, mám právo mít jiného muže, když ten můj mne nemiluje.

Ondra ví, že jeho zrada manželky není správná, ale nemíní na tom nic měnit. Lítost je málo, když se nemíním změnit. Lituji, že jsem zradil, ale chci to dělat dál.

V tom oba ucítí za sebou lehké pohlazení. Otáčejí se – spatří Klárku, která se na ně usmívá a šeptá: „Půjdeme všichni tři naráz. Viděla jsem, že to tak dělaly i jiné rodiny.“

Maminka s tatínkem se na sebe podívají. Rozumí si: to není pro nás. Proto krouží oba hlavami. Klárka však trvá na svém a říká polohlasem: „Nebojte se, chodí tam všichni. Je to moc pěkné.“

Nějaká paní, která to slyší, je povzbuzuje: „Přece to dceri neodmítnete.“

Rodiče se stydí dále odmítat, proto vstávají. Klárce radostí poskočí srdce a buší vzrušením po celou cestu k oltáři. Tam horečně přemýšlejí, na řadě jsou totiž ještě tři dvojice. Poslední přistupují Lazečtí – tiší a skromní lidé, kteří jsou nesmírně dojatí, že se mohou dotýkat oltáře.

Bouřlivé pocity se odehrávají ve svědomí manželů Veselých: protest, vztek, ale i soucit s dcerou. Ale že by mysleli na Boha a toužili se s ním usmířit, to ne! Nejsou připraveni na setkání s Ježíšem, když přistupují k oltáři. Proto se jen lehce dotýkají oltářní desky. Otec Václav je však povzbuzuje: „Opřete se pořádně a odevzdejte všechno. Ježíš miluje tebe, bratře. Ježíš miluje i tebe, sestro. Ježíš má rád tebe, Klárko.“

Tatínek se v duchu ptá: Mne, takového bídačka? To ne!

Maminka se diví: Proč má rád mne, když já nemám ráda vlastně nikoho? Klárce ubližuji, Ondru podvádím a Vládu tahám z jeho rodiny.

Ale dál už se neptají. Oba cítí teplo, podivuhodné teplo, které prostupuje celým tělem. Oba nezávisle cítí blízkost Boha, který je má rád. Pokládají dlaně na oltář a odevzdávají Ježíši všechno: i nelásku, která sužuje jejich rodinu a ničí zdraví Klárce.

Proměna srdce je tak náhlá, hluboká a obšťastňující, že oběma současně vhrknou slzy do očí. Oba se za to stydí a snaží se oči a tváře zakrýt rukama. Ale když odcházejí od oltáře, ukrývá Jitka obličej na Ondrově rameni. Tak plakala kdysi dávno, když si odváděla manželka od oltáře při svatbě. A její muž dělá totéž jako tehdy: objímá její hlavu pažemi a zakrývá tak tvář její i svou. Docházejí do lavice a zaklesnutí usedají vedle sebe. Slzy štěstí neslábnou, naopak ještě sílí a hravě rozpouštějí hráz zbudovanou hříchy.

Klárka stojí za rodiči a cítí, že nastala chvíle, pro kterou sem jeli. Díky Bože – Otče, Synu i Duchu Svátý, díky tobě, Maria, opakuje stále znovu a svou vděčnost vkládá do zvolání „Bohu díky“, které pronášejí s vděčností poutníci při mši svaté v kapli Zjevení.

Josef Janšta

To, co prožila Klárka i další poutníci před cestou do Medjugorje, co prožili tam a jak to dopadlo po jejich návratu domů, si můžete přečíst v knížce: Josef Janšta, Drahé děti! Vydala Matice cyrilometodějská 2008.

V minulém čísle jsme u článku Eliška má sestru mylně uvedli „pokračování příště“. Zájemci si mohou příběh dočíst na adrese: <http://josefjansta.opava.org>.

Drahé děti,

v izraelském národě maminky, pokud mohly, přicházely po narození dítěta do chrámu a tam děkovaly Pánu Bohu za to, že se jim narodilo. Vždyť každé dítě je nesmírným Božím darem. Je stvořeno k Božím obrazu, s nesmrtelnou duší, pro věčný život. Pán Bůh je má velice rád. Připravil pro ně krásný plán pro život a místo v nebi. Sám Pán Bůh s ním přichází. Proto Pán Ježíš říká: „Kdo přijme dítě ve jménu mém, mne přijímá.“ Také říká: „Co jste udělali jednomu z mých nejmenších bratrů, mně jste udělali.“

Řekli jste někdy mamince a tatínkovi, že je máte rádi? Zkuste to a uvidíte, jakou radost uděláte jim i sobě.

Také Panna Maria se svatým Josefem přinesli Pána Ježíše do chrámu čtyřicátý den po jeho narození. Narození Páně jsme slavili 25. prosince. Kdybyste v kalendáři počítali 40 dní, došli byste k 2. únoru. Proto je 2. února svátek „uvedení Páně do chrámu“. Z Betléma do chrámu v Jeruzalémě je to asi 7 kilometrů.

V Jeruzalémě žil tenkrát moudrý a zbožný muž, jmenoval se Simeon. Věděl z Písma svatého, že přijde Kristus, Spasitel světa, jak o tom z vnuknutí Ducha Svatého odedávna mluvili a psali proroci. Často se modlil, chodíval do chrámu a toužil po tom, aby Kristus přišel už brzy. Byl už starý a věděl, že už ho brzy Pán Bůh zavolá na věčnost. I mladý člověk, i dítě může někdy zemřít. Nevíme, kdy koho z nás Pán Bůh zavolá. Ale kdo má duši, která není poskvřená těžkými hříchy, nemusí se bát, protože ho čeká nejkrásnější domov v nebi.

Duch Svatý udělal Simeonovi velikou radost, když mu oznámil, že nezemře, dokud neuvidí Krista. A v tu dobu, kdy Panna Maria a svatý Josef přinášeli Pána Ježíše do chrámu, Duch Svatý vnukl Simeonovi, aby tam také šel. A dal mu poznat, že ten malý chlapeček, kterého Panna Maria držela

v náručí, je ten očekávaný Spasitel celého světa. Poprosil Pannu Marii, aby mu také dovolila podržet Pána Ježíše v náručí, a vroucně děkoval Pánu Bohu, že s radostí bude odcházet na věčnost, až ho Pán Bůh zavolá, když už viděl Spasitele všech národů. A Duch Svatý mu také vnukl prorocství, které řekl Panně Marii: že Pán Ježíš přinese mnohým spásu, ale že také budou ti, kteří se postaví proti němu, a že i Panna Maria bude s ním trpět.

Řekl jí: „Tvou vlastní duši pronikne meč.“ To se splnilo, když Pán Ježíš umíral

na kříži a Panna Maria stála vedle kříže a v srdci prožívala hrozné utrpení, protože Pána Ježíše nesmírně milovala. Tím větší radost prožívala, když vstal z mrtvých.

Také byla ve chrámě zbožná stará paní, které Duch Svatý dával prorocká vnuknutí. Jmenovala se Anna. Také ta přišla k nim v té chvíli a poznala, že ten malý chlapeček je Spasitel světa. Chválila Boha a děkovala mu a říkala i mnohým jiným o tom, že už se narodil očekávaný Kristus...

Simeon a Anna poznali Pána Ježíše, i když mnozí jiní si ho ani nevšimli. I Vy, kteří znáte

Pána Ježíše, se také setkáváte s těmi, kteří o něm nevědí. Nechodí do kostela ani na náboženství, nikdo je nenaučil se modlit. Řekněte těm, které to bude zajímat, něco o Pánu Ježíši, o Panně Marii, o některých svatých, o tom, co krásného můžeme vidět v kostele. Prosme Ducha Svatého, abychom dovedli o tom s nimi mluvit co nejlépe. A modleme se za ně, aby také oni uvěřili v Pána Ježíše, který nás učí žít, dává do srdcí radost a pokoj, a to i v těžkých chvílích, a vede nás k nebeské radosti. Prosme za přímluvu a pomoc také Pannu Marii, svatého Josefa, Simeona a Annu, i jiné anděly a svaté.

Často a rád na Vás vzpomíná, mnoho Božího požehnání Vám všem přeje a vyprošuje, také Vás o Vaši vzpomínku v modlitbě Vás prosí a srdečně zdraví

Váš P. Bohumil Kolář

Simeon a Anna

Desatero, tvoje cesta ke štěstí

foto: Hallgerd | Dreamstime.com

Bylo to v hodině náboženství, měl jsem před sebou osmnáct těch malých, co byli nedávno u 1. svatého přijímání. Opakovali jsme lekci: Desatero, tvoje cesta ke štěstí. Měli před sebou namalovanou cestu vroubenou deseti patníky. Říkám: „Děcka, když hrajete Člověče, nezlob se, každý chcete vyhrát. A kolikrát vás někdo vyhodí těsně před cílem a vy musíte zpátky a začít znovu. A život není hra, to je doopravdy! Jenomže tam se často „vyhodíme“ sami a nemůžeme dávat někomu vinu ani se nemůžeme na nikoho zlobit. Poďtejte se, někdo třeba věří v Boha, ale říká lehkomyšlně nebo dokonce ve hněvu Boží jména, a už zůstane třčet na té cestě ke štěstí. Další zase nejde v neděli do kostela, přestože by mohl. Ale jemu se nechce!“ Tu mě přeruší malý Martin a říká: „Otče, mně by to druhé a třetí přikázání ani moc nevadilo, ale to čtvrté mi vadí moc!“ „Prosím tě, Martine, proč?“ já na to. „Když já neposlouchám ani tatku, ani mamku!“ říká smutně a je vidět, že ho to trápí. Pokračujeme dál, přes další přikázání, až jsme přišli k devátému. „Děcka, jak víte, toto přikázání se netýká vás, ale vašich tatínek a maminek.“ Mám před sebou Blanku a Alenku, které jsem křtil před prvním svatým přijímáním. Povídám jim: „Děvčata, jak by vám bylo, kdyby vaše maminky nepřijely navečer ze zaměstnání, vy byste marně čekaly a potom byste se dověděly, že odešly někam s nějakými jinými tatínky a vás nechaly samotné!“ „Ale to se nesmí stát!“ zakřičí obě. „Ale já to říkám jen jakoby,“ já na to. Ale ony svorně volají: „To nesmí být ani JAKOBY!“ Jsem dojat. Těm malým je důležitost desatera tak naprosto jasná, ale kolika dospělým to není jasné, že desatero a jeho zachovávaní je opravdu cesta ke štěstí, ke štěstí zde na zemi a jednou potom i na věčnosti.

Z deníku otce Jana Topenčíka

1. **V jednoho Boha věřit budeš.**
2. **Nevezmeš jména Božího nadarmo.**
3. **Pomni, abys den sváteční světil.**
4. **Cti otce svého i matku svou, abys dlouho žil a dobře ti bylo na zemi.**
5. **Nezabiješ.**
6. **Nesesmilníš.**
7. **Nepokradeš.**
8. **Nepromluvíš křivého svědectví proti bližnímu svému.**
9. **Nepožádáš manželky bližního svého,**
10. **aniž požádáš statku jeho.**

Poděkování

Chtěla bych poděkovat naší milé Mamince a jejímu Synu, všem svatým a andělům strážným, Duchu Svatému, které stále prosím a vyprošuji Boží pomoc a ochranu pro celou moji rodinu. Kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá. Už mnohokrát jsem tuto pomoc zakusila na sobě a také v rodině. V těžkých zkouškách, kdy je opravdu člověk bezmocný a neví si rady. V nemoci, která přichází jak blesk s čistého nebe, při těžkých operacích, které postihlo moje nejbližší, jsem vždy pocítila Boží přítomnost, která viditelně pomohla, když jsme se modlili, byly slouženy mše svaté a prosili jsme o uzdravení, Boží pomoc a ochranu Panny Marie. S celého srdce děkuji a dále prosím za dar víry pro zetě a manžela. Boží ochranu pro celou rodinu, aby nikdy víru neztratili a měli vždy velkou úctu v Boží milosrdenství. Matičko, vezmi nás všechny pod svoji ochranu a pros za nás hříšné v životě i ve smrti.

vděčná rytířka Marie

Slíbila jsem, že když to „dopadne“, tak veřejně poděkuji Panně Marii.

Dcera dálkově studovala při zaměstnání vysokou školu. Bylo to velmi náročné, ale minulý měsíc úspěšně absolvovala, a to s červeným diplomem.

Děkuji tímto veřejně Panně Marii a vyprošuji od ní i nadále její ochranu a pomoc.

s pozdravem čtenářka ze Světlé n. Sázavou

Chtěla bych touto cestou ze srdce poděkovat Pánu za všechny dary a milosti, kterých se nám dostává v tak hojné míře.

Děkuji za to, že nás obdaroval pěti krásnými, zdravými dětmi. Děkuji za přímluvy a ochranu Panně Marii a všem svatým. Děkuji také všem lidem, kteří nás podporují svými modlitbami.

I když manžel momentálně nemá práci, věřím, že Pán se o nás postará.

s úctou Karolína, Strání

Odevzdanost do prozívatelnosti nebeského Otce osvobozuje od obavy ze zítřka. Přesto nás potkává

nebo někdy si připouštíme mnoho trápení, obav, nejistoty a někdy dokonce pocit beznaděje. V takových chvílích vždycky prosím o pomoc Matku Boží a mé prosby byly vyslyšeny, i když někdy vše dopadlo jinak, než jsem si představovala.

V loňském roce moje vnučka ukončila zdravotní školu a nemohla najít práci. Na přímluvu Panny Marie a sv. Judy Tadeáše v letošním roce práci získala, i když jen na dobu určitou. Současně získal práci i syn jedné mé známé, proto chci z celého srdce takto veřejně poděkovat za vyslyšení mých proseb.

Snad nebude ode mne troufalé, že znovu prosím a přimlouvám se za další ochranu Panny Marie a Boží pomoc pro rodiny mých dětí – hlavně za dar víry, který se z jejich životů poněkud vytrácí. Moc děkuji za pomoc a lásku, kterou nás Bůh zahrnuje.

čtenářka Marie

Z celého srdce chci poděkovat Pánu Bohu a Panně Marii za vyslyšení prosby. V loňském roce vážně onemocněl manžel a výsledky vyšetření byly velmi špatné. Za jeho uzdravení jsme prosili celá rodina a Bůh vyslyšel naše prosby, asi po měsíci nastal obrat k lepšímu a manžel je až na menší omezení zdrav. Vzdávám tímto chválu a díky za všechnu pomoc a prosím o další Boží ochranu, zvláště za dar víry pro syna.

vděčná čtenářka Martina

Chtěla bych z celého srdce poděkovat Panně Marii za pomoc při hledání zaměstnání. Mám krásnou práci a na přímluvu Panny Marie se mi i směny podařilo upravit tak, jak jsem potřebovala. Moc děkuji a prosím i nadále o ochranu a požehnaní.

Edita Mrlíková, Prušánky

V roce 2004 při pouti národů do Mariazell jsem prosila za vnuka, aby neztratil víru a našel si věřící manželku. Stalo se. V roce 2010 měli svatbu na Hostýně. Děkuji Ti, Matičko nebeská, a prosím o Tvou ochranu pro děti i ostatní vnučata, vždyť ty víš, co potřebují k tomu, aby neztratili život věčný.

rytířka Neposkvrněná z Hranicka

Plním slib a touto cestou z celého srdce děkuji Panně Marii a sv. Judovi Tadeášovi za jejich pomoc v životě. Děkuji za blízkost a klid, který jsem do-

stala od Panny Marie při maturitě a při státnicích na vysoké škole.

O sv. Judovi jsem se dověděla od kamarádky, která se k němu modlila nově. Modlila jsem se párkrát s ní, ale celou jsem se ji nedomodlila a s postupem času jsem na sv. Judu zapomněla. Díky Immaculatě jsem se o sv. Tadeášskovi dověděla podruhé. Bylo to zrovna v době, kdy jsme moc prosili za uzdravení jednoho člena rodiny. Začali jsme se s manželem nově modlit a na přimluvu sv. Judy došlo k uzdravení. Jsem velice vděčná.

Sv. Judo Tadeáši, mocný ochránce a přimluvce všech ctitelů, oroduj za nás!

vděčná rytířka

Panno Maria, před devíti lety jsem Ti slíbila, že když se dceři narodí zdravé dítě, že Ti veřejně poděkuji. Po modlitbách k Tobě, jako Matce ustavičné pomoci, se stal zázrak. I když dcera třikrát potratila, dnes má pětiletou holčičku a dvojčátka dva roky. Je zřejmé, že moje poděkování je hodně opožděné, ale vím, že nikdy není pozdě Ti veřejně za vše poděkovat. Ještě jednou díky a prosím o další ochranu a Boží požehnání pro celou moji velkou rodinu.

Marie

Chtěla bych se zpožděním poděkovat nebeskému Otci a Panně Marii za vyslyšení prosby za zdraví vnuka. Za všechny milosti, které si ani moc dobře neuvědomuji, vděčím Panně Marii a jejímu Synu Ježíši. Vroucně prosím Pannu Marii, sv. Judu Tadeáše a ostatní svaté, aby syn našel práci a zeť víru. Jedno velké díky, Matko milostivá, za všechnu Tvoji přimluvu.

babička Marie

V dubnu roku 1970 jsme s manželem odjeli do Německa. Při rozloučení jsme od řeholních sester dostali lahvičku s lurdskou vodou.

Roku 1972 se nám narodil syn Štefan. Na konci prvního roku onemocněl zápalom středního ucha a na otravu lékem. Lékař rozhodl, že je třeba dát dítě do nemocnice, protože v opačném případě – podle jeho názoru – má dítě před sebou poslední hodiny života. Odmítla jsem, přesto že mě varoval, že budu pak odpovědná za smrt dítěte.

Večer Štefánek začal slábnout, přesně tak, jak říkal doktor. Držela jsem dítě v náručí a modlila

jsem se se slzami v očích. Najednou jsem si připomněla, že mám vodu z Lurd. Vzala jsem ji do ruky jako poslední pomoc. Smočila jsem prst ve vodě a udělala dítěti na čele znamení kříže a dále pokračovala spolu s manželem v modlitbě.

Dítě jsem položila do postele. Myslela jsem si, že to jsou jeho poslední chvíle. Z bezradnosti a únavy jsme si lehli vedle něho a usnuli. Ani já, ani manžel jsme se v noci neprobudili. Ráno nás probudilo dítě, které bylo zcela zdravé. Když nás pan doktor uviděl s živým dítětem, vykřikl: „Dítě žije?!“ „Ano, žije,“ odpověděla jsem, „dokonce je už i po snídani.“ Lékař složil ruce a zvedl je nahoru se slovy: „Gott sei Dank, dass er lebt“ (Bohu díky, že žije). V současné době se syn těší dobrým zdravím a má již svou rodinu.

A. K., Lipsko

(přeloženo z polského Rytíře Neposkvrněné 1/2011)

Moje rodina nebyla praktikující. Velmi zřídka jsme šli do kostela. V loňském roce jsem přijala od kamarádky Zázračnou medailku, kterou jsem začala nosit. Po jisté době jsem našla cestu zpět do církve a začala jsem přijímat svátosti. Od okamžiku, kdy jsem pochopila důležitost víry, rozhodla jsem se každodenně modlit za moje sourozence a za rodiče.

Můj tatínek měl velký infarkt. Lékaři konstatovali, že dny jeho života jsou sečteny. Za těchto okolností jsem se modlila za možnost zpovědi pro táta. Několikrát jsem mu navrhovala, že přivedu kněze. Pořád nemohl uvěřit, že může umřít. Nakonec jsem poprosila svého zpovědníka, aby k nám přišel na návštěvu. Po krátkém přemlouvání táta souhlasil s rozhovorem, který byl ukončen svatou zpovědí. Za dva dny pak tatínek odešel k Pánovi, ale Bohu díky, již byl na to připraven.

Kateřina, Lublin

(přeloženo z polského Rytíře Neposkvrněné 2/2011)

Dále děkuji:

Čtenářka Jarmila, rytířka Eva z Moravy.

O modlitbu prosí:

Anna z Moravy, Vladimír Vrba, čtenářka z Drnovic, čtenářka z Kralic na Hané, Marie Jirů, Ludmila Hlavicová, Jana Němcová, Anna Kadubcová, Marie z Vožic.

ZPRÁVY

Polsko: V Niepokalanově se konal sjezd polských exorcistů. Jezuita Aleksander Posacki ve svém vystoupení upozornil, že v současné době vzrůstá ve světě pověra vampyrismu, čili víra v existenci upírů. Příčinu vidí především v počítačových hrách, které nabízejí zejména tuto tematiku. Posacki řekl, že mladý člověk při těchto hrách snadno upadne do záliby v temném, pochmurném světě, kdy nakonec ztrácí schopnost rozlišit fantazii od reality.

Nasz Dziennik 20. 11. 2010

Argentina: Ve městě Yerba Buena v kapli Oratoria věčné adorace zpozorovaly tři osoby na reliéfu Poslední večeře krvavou skvrnu na tváři Pána Ježíše. Na místo údajného zázraku proudí zástupy věřících. Místní arcibiskupská kurie vyzvala k rozvaze a střízlivosti. Již byla ustanovena komise ke zkoumání tohoto jevu.

ND 18. 6. 2010

Rakousko: Biskup Klaus Kueng ze St. Poeltenu kritizoval povinnost tzv. sexuální výchovu ve školách. Ta zná podle něho jen dvě nebezpečí: AIDS a nechtěné těhotenství. Na to první je kondom, na to druhé antikoncepční pilulky. O sexuální zodpovědnosti a mravní čistotě se žáci ve školách nedozvědí téměř nic. Jak nasazovat kondom a jak polykat hormonální pilulky jako aspirin – to je to hlavní, co si mají žáci z hodin sexuální výchovy odnést.

Information FMG 6/2010

Velká Británie: Prezident britského hnutí prolife John Smeaton prohlásil, že obrana nenarozených a sexuální etika se musí stát v současném světě tou nejdůležitější záležitostí při angažovanosti katolíků ve veřejném životě. Toto zdůrazňovat je hlavní povinností biskupů. Smeaton se odvolal na nedávný projev prefekta Apoštolské signatury ve Vatikánu kardinála Raymunda Burkea, který se vyjádřil, že boj proti potratům a sexuálním zvrácenostem musí mít prioritu před ostatními společenskými aktivitami katolíků.

ND 20. 11. 2010

Vatikán: Arcibiskup z amerického Denveru Charles Chaput řekl na konferenci společenství Emmanuel ve Vatikáně, že dnes se „mnohé náboženské autority stydí mluvit o existenci ďábla...“.

Považuje to za obrovskou chybu, protože „masové vraždy a vysoce organizovaná krutost nejsou otázkou ‚duševního zdraví‘, jak lze často slyšet, ale hříchu, jenž volá do nebe o pomstu. Za tím je vidět prst vysoce inteligentní bytosti, která je nadaná a mocná...“

Information FMG 6/2010

Evropská unie: Evropský tribunál pro lidská práva ve Štrasburku žaluje Polsko kvůli údajné „diskriminaci nevěřících“. Ta má spočívat v tom, že některé polské školy prý neposkytují žákům z ateistických rodin výuku předmětu etika místo předmětu náboženství. Stížnost tribunálu předložila jedna rodina z Varšavy. Jak vyplynulo z dosavadního šetření, realita je taková, že o výuku etiky místo náboženství je minimální zájem, takže žáci, kteří se do ní přihlásili, se musí shromažďovat z více škol dohromady, aby to vyдалo na jednu třídu. O žádnou diskriminaci se tedy nejedná.

ND 16. 6. 2010

Velká Británie: Britské úřady uznaly druidismus za legitimní náboženství na stejné úrovni s křesťanstvím, židovstvím a islámem. To vyvolalo v křesťanských kruzích přinejmenším rozpaky. Druidismus byl pohanským náboženstvím starých Keltů, k němuž se někteří Britové v rámci tzv. „nové spirituality“ dnes vrací, aniž berou v úvahu jeho kruté obětní praktiky: bůh Taranis vyžadoval lidské oběti formou sebevraždy, pro boha Teutatese byli lidé topeni v močálech, pro boha Enuse věšeni.

ND 6. 10. 2010

Polsko: Katolickému Radiu Maryja a televizní stanici Trwam v Toruni hrozí odnětí licence. Důvodem je údajná „skrytá reklama“, již tato média používají. Ředitel obou stanic otec Tadeusz Rydzik tato obvinění kategoricky odmítl s tím, že Radio Maryja i televizní kanál Trwam při diskusních pořadech pouze pochválí to či ono médium, což dělají všechny stanice. To je normální mediální praxí a označovat ji za „skrytou reklamu“ nemá z právního hlediska opodstatnění.

ND 15. 10. 2010

Francie: Prezident katolického sdružení „Renaissance Catholique“ (Katolické obrození) Pierre Maugendre vidí v pontifikátu Benedikta XVI. naději na návrat Evropy ke katolické víře.

ZPRÁVY

Imponuje mu především papežova odvaha být autentickým „znamením odporu“ a nepodléhat iluzi kompromisu. Prohlásil doslova: „Žijeme v epoše, kdy je církev vyzývána, aby se stala společenstvím odporu. Neprodejme klamu, že když přijmeme cestu laickosti a dechristianizace, tak budeme moci jakýkoliv protikřesťanský akcent zmírnit...“

ND 6. 10. 2010

Sociolog Massimo Introvigne, představitel výkonného výboru OBSE (Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě), konstatoval, že křesťané jsou diskriminováni i na Západě, zejména v Evropě. (Introvigne pracuje v komisi OBSE, která se zabývá rasismem, xenofobií a diskriminací.)

Jsou vylučováni z veřejného diskurzu, jsou zesměšňováni a odsunováni na okraj společnosti. Některá soudní rozhodnutí neuznávají právo křesťanů na svobodu slova a omezují jejich působení ve veřejných úřadech. „Je ironií, že jednu z nejdůležitějších analýz této situace obsahuje papežský projev, který nesměl být pronesen“ (jde o incident na univerzitě La Sapienza, o němž jsme referovali). „Návštěva na této univerzitě byla odvolána na žádost netolerantní menšiny profesorů a studentů,“ řekl Introvigne.

Zmínil také zákaz křížů ve školách, k němuž Itálii zavázal Evropský tribunál pro lidská práva.

Výchozím bodem této diskriminace, řekl Introvigne, je kultura. Jde o to, že náboženská svoboda není jen svoboda kultu. „Náboženská svoboda znamená také svobodu kázání v kostelích, vydávání knih a účast věřících v politickém životě.“

Res Claritatis, ACI Prensa, 1. 2. 2011

Francie: V nové verzi Kalendáře Evropské unie nebudou chybět křesťanské svátky a k dosud vytištěným exemplářům bude připojen dodatek. Kardinála André Vingt-Trois o tom ujistil francouzský ministr pro evropské záležitosti Laurent Wauquiez. Pařížský arcibiskup ho přímo oslovil s dotazem, co francouzská vláda podnikla jako výraz nesouhlasu s publikací evropského kalendáře na školní rok 2010/11, kde je Halloween, Valentýn, židovské, muslimské a dokonce hinduistické svátky, ale zcela chybí křesťanské slavnosti, včetně Vánoc, Velikonoc nebo Všech svatých. Kardinál Vingt-Trois to označil za „útok na přesvědčení

francouzských křesťanů, který je navíc v rozporu s ujními legislativou“. Vyjádřil také přesvědčení, že vláda je povinna domáhat se nápravy morálních škod, které tento skandální počín způsobil.

Francouzský ministr informoval, že se obrátil na komisaře EU pro zdraví a ochranu spotřebitelů, který za vydání kalendáře zodpovídal. Maltan John Dalli ministra ujistil, že v příštích vydáních k podobné chybě nedojde a že školy, kterým byly kalendáře zaslány, obdrží také doplňující suplement. Ve skutečnosti půjde o další vyhybavé řešení. Dodatek totiž není koncipován jako soupis křesťanských svátků, nýbrž jako přehled oficiálních svátečních dní v jednotlivých členských zemích. V naprosté většině jde ovšem o křesťanské svátky, vzhledem k tomu, že 90 % občanů Evropské unie vyznává křesťanství.

Skandální opominutí všech těchto svátků vyvolalo početné individuální i kolektivní protesty, adresované předsedovi Evropského parlamentu Jerzemu Buzkovi a Josému Manuelovi Durão Barrosovi, stojícímu v čele Evropské komise. Právě tato instituce vydala zmíněný kalendář v třímilionovém nákladu ve všech jazycích unie.

Res Claritatis, radiovaticana.cz, 29. 1. 2011

Moskevský patriarchát ocenil rezoluci Evropského parlamentu odsuzující pronásledování křesťanů ve světě. Metropolita Hilarion Alfjejev, který je odpovědný za vnější vztahy ruské pravoslavné církve, ji označil za přelomovou.

„Rezoluce Evropského parlamentu je revoluční, protože je to poprvé, kdy se evropské poslanci vyslovili v záležitosti, v níž dosud preferovali mlčení,“ řekl metropolita Hilarion. Podle jeho slov to znamená, že vysoká politická instituce vzala na vědomí fakt pronásledování křesťanů. Dosud se jenom jednotliví politikové vyjadřovali k porušování práv křesťanů v tom či onom kraji. „Nyní se otevřeně začalo hovořit o akcích některých teroristických organizací a fundamentalistických hnutí usilujících o vyhnání nebo likvidaci křesťanů v islámských zemích, kde jsou pokládáni za „pátou kolonu Západu“ – dodal oficiální představitel moskevského patriarchátu. Metropolita Hilarion zdůraznil skutečnost, že byly poprvé prezentovány konkrétní údaje. Vyplývá z nich, že z 100 obětí terorismu tvoří 75 % křesťané.

Res Claritatis, radiovaticana.cz, 27. 1. 2011

OBSAH

Ukolébavka Matky Boží	1
Maria – vzor Kristova učedníka	2
Svátek Obětování Páně	4
Jak jsem potkal sv. Maximiliána Kolbeho	5
Skutečný pokoj je třeba vytvářet obranou náboženské svobody	6
Držet se nauky papežů!	8
Bůh je spravedlivý a milosrdný	9
Slova Pána Ježíše k sestře Konsolatě Betrone	9
Může být katolik liberálem?	10
Modlitba za mír	11
Církev ve službě člověku (9) – Církev a školství	12
Poctivě o evoluční teorii	14
Z Božích rukou	17
Podoby současného ateismu	18
Poklad víry	20
Je to milost žít právě nyní	23
Cesta za nadějí	24
Simeon a Anna	26
Desatero, tvoje cesta ke štěstí	27
Poděkování	28
Zprávy	30

Immaculata – Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 1/2011, ročník XX.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cíkrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně.

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhradzuje právo měnit nadpisy a zkracovat příspěvky. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo účtu: 50013424/6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřete var. symbolem uvedeným na adresním štítku.

Výrobní náklady jsou 18 Kč/1 výtisk. Příspěvky na rok 2011: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu redakce:

Konvent minoritů v Brně

Minoritská 1, 602 00 Brno

E-mail: immaculata@minorite.cz; tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštor minoritov, Námestie sv. Františka 4,

841 04 Bratislava, č.ú.: 4060015034/3100

<http://immaculata.minorite.cz>

Poštovní poukázkou typu A s poznámkou „Příspěvek na Immaculatu“ v rubrice „Zpráva pro příjemce“ nebo převodem na účet 50013424/6200 s variabilním symbolem, který najdete na Vašem adresním štítku (podle tohoto údaje poznáme, kdo nám příspěvek poslal). Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemohou poslat žádný příspěvek a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídít. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme. **Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu posílejte na adresu redakce v Brně, nikoli na adresu distributora.** Stále čtenáře prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli svůj variabilní symbol nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplat.

Prosíme všechny čtenáře našeho časopisu, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

RYTÍŘSTVO NEPOSKVRNĚNÉ

Hnuť, jehož členové se snaží o obrácení hříšníků a těch, kdo ještě nepoznali Krista, zvláště o obrácení nepřátel Církve, o jednotu křesťanů a o posvěcení všech pod ochranou a prostřednictvím Neposkvrněné.

PODMÍNKY:

1. Odevzdat se úplně Neposkvrněné. Stát se nástrojem v Jejích mateřských rukou.
2. Nosit Zázračnou medaílku.
3. Zapsat se do knihy Rytířstva v sídle kanonicky ustanoveném.

PROSTŘEDKY:

1. Denně se modlit střelnou modlitbu k Neposkvrněné: „Ó Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kteří se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.“
2. Využívat pro Neposkvrněnou všechny morálně dobré prostředky, jaké dovoluje stav, podmínky a okolnosti. Neúčinnější prostředky jsou – modlitba, pokání a svědectví křesťanského života.
3. Doporučuje se šíření zázračné medaílky Neposkvrněné.

* * * **Národní centrum MI, Minoritská 1, 602 00 Brno * * ***

ROK KOLBEOVSKÝ

14. srpna 2010 – 15. srpna 2011

70. výročí mučednické smrti sv. Maxmiliána M. Kolbeho

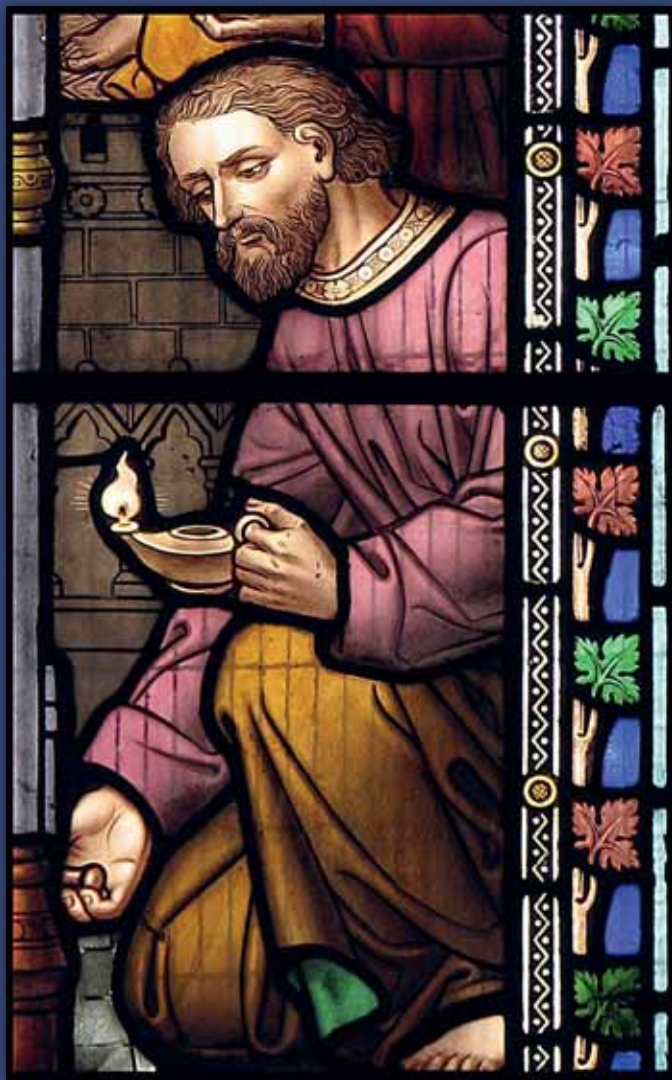
Neposkvrněná – spolehlivý Boží nástroj

Bez obav můžeme důvěřovat Neposkvrněné, neboť Bůh jí projevil důvěru jako první. Ona sama stačí na to, aby vyprosila a udělila všechny milosti. „Stačí – její je totiž Bůh se všemi svými poklady milostí obrácení a posvěcení duší.“ „Občas mě zlobí,“ svěčuje se o. Kolbe, „když čtu přecitlivělé zdůrazňování, že Matka Boží je po Pánu Ježíši celou naší nadějí. Samozřejmě, můžeme to chápat i v dobrém slova smyslu. Avšak přehnaná pečlivost nevynechat tuto klauzuli, zajisté s úmyslem uctít Pána Ježíše, mu myslím spíše ubližuje. Neboť vzpomeňme si: když [v Niepokalanově] nestačily plošné [tiskařské] stroje, přibyl rotační. A oprávněně můžeme říci, že pro termínované vydávání »Rytíře« byla veškerá naděje v rotačce. Kdyby však někdo vždycky horlivě dodal: »Hned po továrně« (která ji vyrobila), vyjádřil by tím přesvědčení, že tento stroj může zklamat a bude ho třeba odvézt do továrny. Neboli že továrna svou práci nevykonala moc dobře, což by pro ni v žádném případě nebylo poctou.“ Privilegium Neposkvrněného Početí, které obdržela Nejsvětější Panna Maria, činí ji navěky spolehlivým Božím nástrojem, kterým Bůh uskutečňuje své nejmělejší plány milosrdenství.

Jak dalece důvěřoval Bůh Neposkvrněné, dosvědčuje skutečnost, že jí dal do vlastnictví svého Syna a spolu s Ním, Pramenem milosti, veškerou milost, celý řád milosrdenství. „Ona dostává všechny poklady do vlastnictví a rozděluje, komu a kolik sama chce.“ „Není milosti, která by nebyla jejím vlastnictvím, které je jí dáno, aby s ním svobodně nakládala.“ Ona není jako listonoš, který všechno, co obdrží, musí dodat adresátům. Nedostává od Boha milosti za určitým účelem, s výhradou, že je může užít jen tak, a ne jinak, nýbrž dostává je do výlučného vlastnictví. Samozřejmě, jakožto Neposkvrněná pamatuje na svou úlohu Matky-Prostřednice, kterou jí Bůh určil, když ji učinil nástrojem, zosobněním svého milosrdenství, a Boží milosti štědře rozděluje tvorstvu. U Neposkvrněné obdivujeme „krásu plnosti milosti, jejíž nadbytek plyne v hojnosti na nás, lépe řečeno, tato plnost je pramenem milosti pro nás. A v nás nepřestává být tato milost její, a v ní – Boží.“ Tuto plnost nebudeme brát staticky – jako nějakou nashromážděnou zásobu milosti – nýbrž dynamicky, jako sjednocení Neposkvrněné s Duchem Svatým, sjednocení plodné, Neposkvrněné Početí. Duch Svatý nesesílá nadpřirozený život na žádnou duši bez „jejího souhlasu a spolupůsobení“, a má na zřeteli její ideální reakci lásky na Boží lásku, která respektuje každého člověka. Nezapomeňme také, že plnost milosti zasloužil Neposkvrněný Ježíš Kristus. Probíhá zde všechno tak jako v dobré rodině, kde starší bratr vydělává a mzdu odevzdává matce. Ta ji rozděluje mladším sourozencům tak, jak jí diktuje její srdce. Toto přirovnání je jenom vzdálenou ozvěnou úžasné skutečnosti, která existuje v rodině nadpřirozené, „jejímž Otcem je Bůh, Matkou Neposkvrněná, starším bratrem Božský Vězeň lásky v Eucharistii a všichni ostatní... jsou bratry“.

Myšlenky sv. Maxmiliána M. Kolbeho o Panně Marii, sestavil Jerzy Domański

Vitráž v kostele sv. Máří,
Melton Mowbray,
Velká Británie.
Foto: Lawrence OP

Ježíš řekl: „Vy jste sůl země; jestliže však sůl pozbuje chuti, čím bude osolena? K ničemu již není, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali. Vy jste světlo světa. Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře. A když rozsvítí lampu, nestaví ji pod nádobu, ale na svícen; a svítí všem v domě. Tak ať svítí světlo vaše před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.“

(Mt 5,13–16)